

Adımla başlayayım, iki ismim var ailemdeki herkesin olduğu gibi. Annemler böyle ağır İslamcı, Milli Görüşçü annem ve babam ve şeyden isimler seçmişler bize hep işte Peygamberin annesi, eşi filan gibi ve bana da bu adı “****” vermişler.

Bayağı dindar bir ailede büyüdüm, işte ben o zamanlar bilmiyordum tabii. Bütün dindarların bizim gibi olduğunu zannediyordum. Benim annem de babam da gayet açık fikirli ve böyle şey insanlardı, hani hiç muhafazakâr değillerdi. Ama bir anlamda gerçekten dindar insanlardı, ben de bütün dindar olan insanların öyle olduğunu düşünüyordum ve bunun böyle okula gittikçe genel olarak hayatın içerisinde işte lisede, üniversitede öyle olmadığını gördükçe sürekli olarak böyle bir “Bizimkiler neden böyle ya da insanlar neden böyle?” diye sürekli böyle bir sorgulamaya giriyordum. Dolayısıyla bizimkiler aynı zamanda bayağı da toplumsal cinsiyet rolleri noktasında da kalıpların dışında kalan bir aileydi. Yani biz mesela çocukken gece kalkıp işte su istediğimizde, tuvalete gitmek istediğimizde ya da sadece korkup çağırdığımızda hiç annemin geldiğini hatırlamam. Hep babam gelirdi ve aktif bir babalık yapan bir babaydı. Bizimle çok vakit geçirirdi, oyun oynardı. Hiç şey hatırlamıyorum yani, böyle babam bizimle ilgilenmiyor gibi hissettiğimi hiç hatırlamıyorum. Hatta tam tersine annemle ilgili bunu hissederdik. Çünkü annemin sürekli olarak hep dersleri vardı. Kendisi Arapça öğretiyordu, işte eve öğrenciler geliyordu. Kendisi başka yerlere derslere gidiyordu. İkisi de “****” Partisi’nde çalışıyordu. Annem Hanım komisyonunda eğitim koordinatörüydü, böyle bayağı aktif bir annemiz vardı, ama böyle resmi maaşlı bir işi yoktu, ama çok aktifti. Hiç boş değildi yani, böyle sürekli bir yerde annemin bir işi vardı.

Ondan sonra işte ben okula gidiyorum geliyorum benim iyi bir okula gidebilmem için mesela “****” oturuyorduk, o zamanlar böyle işte paramız da çok yoktu aslında, ama “İyi bir okula gitsin” diye, “****” Koleji vardı, işte beni 1. sınıf Koleji’ne göndermişlerdi. O zamanlar gerçekten hiç paramız yoktu. Kolejin arka sokağında 1+1 sobalı bir evde, 3 çocuklu bir aileydik. Evimizde doğru düzgün eşya yokken ben özel okula gidiyordum. Sonra işte artık o taraflarda da özel okullar açılmaya başlandı işte böyle daha dindar bakış açısı olan özel okullar açıldı. Bizimkiler de işte tekrar eski oturduğumuz yere taşındık. Şundan dolayı anlattım bunu; eğitim bizimkiler için bayağı önemliydi, hatta hep en önemli olan şey filandı.

Neyse ortaokula geçtim. Orta birde iken bir karar aldım, yani öncesinde de hep böyle mesela bayram seyran işte misafirlige giderken falan böyle kıyafetime uyumlu, annemin çekmecesinden gidip karıştırıp kendime bir başörtüsü, şal bulup kafama atmayı severdim. Bir de orta birde iken bir yandan gittiğim okulda da başka başörtülü ablaların da olmasından dolayı ben kapanmaya karar verdim. Annem dedi ki “Çok küçüksün gerek yok, sonra sıkılırsın, istemezsin boşu boşuna.” Yani zaten tabii bir de okulda izin yok. Sene 2001, çünkü 97 senesinde 28 Şubat oldu falan, bir de biz onları da tabii yani çocuk aklımla da olsa şeyi çok net gördüm: benim bütün öğretmenlerim başörtülüydü ve ertesi gün bütün öğretmenlerim ya başını açarak derse giriyorlardı ya da yoklardı, işi bırakmışlardı. O yüzden çocuk da olsam o şey ortamını çok net bir şekilde hissettim, yani insanların hayatları kaydı, çok fazla şey değişti. Sonra ben kendim kapanmaya karar verdim. Annem başta birazcık böyle şey yaptı “Yapma kızım, gerek yok, çok küçüksün, zaten okulda açıyorsun ne gerek var” filan dedi. “Olsun anne” dedim, “Sen karışamazsın” dedim “Bu benim kararım”. “Peki” dedi. Onun da o çok hoşuna gitmiş tabii “Bu benim kararım, sen karışamazsın” demem çok hoşuna gitmiş.

Sonra 13 yaşındayken bizim evimize doğalgaz döşeniyordu, o yüzden anneannemlerde kalıyorduk ve anneannemlerde eski usul alaturka tuvalet vardı. Sabah okula gitmeden önce tuvalete girmek için işte altımı yıkamak için taharet musluğunu açacağım ama böyle eski tip hortum var önünde. Gece sular kesilmiş ve hortumun yani boruların içinde basınç birikmiş.

Bende hortumu direkt tutup suyu sonra açtım ve çok şiddetli bir şekilde tazyikli bir şekilde çat diye jenal bölgeye su vurdum. Çok şiddetli bir şekilde keskin bir acı ve kan var. Ben “Bekâretim gitti” diye falan böyle kriz geçiriyorum. Annemin yanına gittim. “Anne böyle bir şey oldu dedim” ama elim ayağım titriyor falan böyle annem dedi ki “Kızım sakın ol, yani sonuçta 13 yaşındasın, belki de adet kanamandır, normal bir şey olmaz, sıkıntı yok” deyip ped verdi bana. “Bunu külotunun üstüne koy, akşam geldiğinde bakarız. Sen git, okula geç kalıyorsun” dedi. Sonra ben akşam geldim hiçbir şey yok, yani günün ilerleyen saatlerinde devamında hiçbir şey gelmedi. Ondan sonra anneme gittim “Hiçbir şey gelmedi hastaneye mi gitsek, doktora mı gitsek, anne ya bir şey olduysa ne yapacağım?” falan, annem de böyle durdu “Sen” dedi “Bu saçma şeyleri nereden öğreniyorsun?” dedi. İşte “Anne kızlar söylüyorlar okulda işte serviste, hep “****” anlatıyorlar, bekaret çok önemli bir şey, eğer bakire olmazsan evlenmez kimse seninle falan” annem dedi ki “Kızım, yani eğer bir adam senin bakire olmanı bu kadar takacaksa o kişiyle zaten evlenme. Ben senin annen olarak öyle bir damat istemem zaten” dedi. “Hem zaten sen daha çok küçüksün, neden evliliği düşünüyorsun ki hiç önemi yok, o sadece biyolojik bir şey de geç bunları, takma kafana” dedi. “Sen kaç yaşındasın, bunları düşünmene gerek yok.” Ondan sonra şey dedi hatta “O “****”a soracağım ben niye sana öyle şeyler anlatıyor” filan.

Bizimkiler dindardı ama bir yandan böyle açık görüşlü ama bir yandan da bizim evimizde hiçbir zaman televizyon olmadı. Bilgisayar girdiğinde işte internet kullanmaya başladığımızda hep annemin babamın da sürekli olarak ekranı görebileceği şekilde salonda ortak alanda kullandık. Yani odamızda bilgisayar kullandığımızda ben üniversiteye başladığımda kendi laptopum olduğunda, yani şahsi böyle işte ekranını sadece kendi görebildiğim, odamda kullandığım bir bilgisayarım o zaman oldu. Öncesinde hep gerçekten ebeveyn kontrolünde kullandık ve bizimkiler gerçekten şeye çok önem verirlerdi, işte erken cinsel uyarılma olmasın, çocukluklarını çocuk olarak yaşayabilsinler.” Bunu gerçekten önemsemişler yani sonra sonra fark ediyorum ben tabii. O zamanlar bana çok kötü geliyordu. Herkes Pokemon konuşuyordu, ben konuşamıyordum. Çünkü televizyonumuz yoktu çok sinir oluyordum. 6. sınıftayım, herkes Pokemon konuşuyor, ben konuşamıyorum. 7.-8. sınıftayım kızlar Asmalı Konak konuşuyorlar, ben Asmalı Konak nedir hiçbir fikrim yok. Özcan Deniz kim bilmiyorum, hiç birisini bilmiyorum yani sonra sonra öğrendim bunların hepsini. Bir yandan da onları bilmemek çok işime yaramış, yani beynimi çöplüğe çevirmemişim küçük yaşlarda.

Bizimkiler işte sürekli kitap alırlardı. Annem evi kitaba boğan bir insandı. Dayımın kitaplığı çok genişti, istediğim gibi gidip oradan kitap alırdım. Kitaplığında çok yaratıcı kitaplar da vardı tabii annem “Kitaptır bir şey olmaz” diye hiç kontrol etmediği için bayağı dayımın kitaplığından enteresan güzel kitaplar da okumuştum.

Bayağı küçüktüm de yani sonra böyle bir bekâret krizi yaşadık ve bu benim aklımda hep bir soru olarak kaldı: “Ben acaba bakire miyim?” Yani annemin söylediği şey bir yandan kafamda “Bekâret öyle bir zarla olan bir şey değil, o senin yaptıklarınla alakalı, kendinle alakalı, kendini hissettiğin şeyle alakalı” diye söylemişti ama ben hep böyle kafamda bir yerde acaba bakire miyim, değil miyim çok merak ediyorum bunu, ama öyle bir merak ediyorum ki işte lisede mesela artık böyle yavaştan erkekleri fark etmeye başladığım bir evreye geçmişim ki, bayağı geç oldu bu arada 17 yaşında filandım ama mesela şunu geriye dönerek söyleyeyim, 7 yaşından beri de mastürbasyon yapıyordum. Yani onu kendi kendime keşfetmişim ve gayet keyifli buluyordum. Böyle eğleniyordum ama bir erkeğe çekildiğimi hissetmem ilk defa, yani ondan öncesinde bu benim kendi kendime bir eğlencemdi.

Yani 17 yaşında bir sınıf arkadaşşıma çekici, heyecan verici falan gibi baktım ve ondan sonra enteresan enteresan fanteziler kurmaya başladım. Meğerse işte ben mitler, böyle işte halk arasında oluşan efsaneler filan böyle kızlar arasında özellikle işte “Kistin olunca sevişince mi geçiyormuş, kistler ondan sonra doğum yapınca mı geçiyormuş. Bakire olunca o kistleri alamıyorlarmış.” Böyle saçma sapan, tam böyle kulaktan dolma garip garip bilgiler, hiçbirisinin doğruluğundan asla emin olamadığım, inanılmaz bir bilgi kirliliği var. Şey düşünüyorum ben de şimdi bende mesela meğerse kist varmış ama onların alınması içinde bakire olmamam gerekiyor ya düşünüyorum işte, ben aslında bakire olabilir miyim, değil miyim bunu düşünüyorum. Çünkü şeyin yolunu bulmaya çalışıyorum: Bu çocukla sevişmek için engelim var mı yok mu, yani bunu bilmek istiyorum. Ben hoşlandığım çocukla sevişebilir miyim? Çünkü yani istiyorum ama bir yandan da yapasım yok, yani bozulmadıysa “Ben bir hevesten şimdi gidip bu güzelim şeyi bozar mıyım” diye çok ikilemde kalıyorum.

Tabii o zamanlar bir de şöyle bir şey var, ben Anadolu Lisesi'nde okuyorum ve okuldaki tek başörtülüyüm ve okula girerken başörtümü çıkartıyorum ama bir anlamda şeyim, duruşum var, yani eteğim herkesinkinden iki karış uzun ve tercihen, yani benim bir duruşum var. Ben işte Müslüman bir kadını ve işte şey yapıyorum, onun için başörtümü çıkarttıktan sonra saçlarım başörtünün altında yapışmış mı falan diye saçımı düzeltmiyorum. Hayır, reddediyorum sizin güzellik anlayışınıza uymayı. Bıyıklarımı almıyorum falan böyle bayağı o zamandan, o zamanın, şu an mesela feminizmle özleştirilen bazı şeylerini o zaman daha, bir de birazcık da kilolu bir kızdım, yani dolayısıyla bedensel olarak çok cazip değildim gibi geliyordu bana, öyle hissetmiyordum. Dolayısıyla saçımı da düzeltmiyordum, bıyıklarımı da almıyordum, kilo vermeye de çalışmıyordum. Zaten erkekleri de takmıyorum ki ben havasındaydım, sürekli olarak ve işte en çok lisedeyken yaptığım şey teneffüslerde kitap okumaktı. Yani sürekli olarak kitap okuyordum, yani dolayısıyla böyle bir kızın zaten hani gerçekten lise çağındaki erkekler için de bir çekiciliği yok. Yani o yüzden onun da farkındaydım ama yani o dönemler benim için hep şey oldu, yani seni farklı kılan şey senin yaptıkların ve senin düşünme tarzındır. O yüzden hep böyle farklı düşünen birisi olmaya çalıştım falan.

İşte lise sondayken mesela bir şey buldum böyle, Trend Show diye bir şey, böyle bir sürü şarkıcılar, sanatçılar geliyor, markalar tanıtımlar yapıyor. Böyle fuar gibi bir şey, yani dört günlük lise öğrencilerine özel dizayn edilmiş bir fuar ve Millî Eğitim Bakanlığı %100 eğitime destek logosu var. Yani onlardan da destek almış, işte konserler falan böyle erken saatlerde başlıyor, bitiyor. Akşam 9-10 dedin mi bitiyor mesela, ki bu çok büyük bir sıkıntıdır bu arada 18 yaş altı gençler için. Alkollü ortamlara giremedikleri için, kimlik kontrolü olduğu için konserlere gitmek gidememek sürekli olarak bundan dolayı böyle bir şeylere gitmek istemek ama gidememek filan gerçekten şey bir şeydi ve sene işte 2007'ydi. Ben 2007 senesinde kendi okulumdan 120 kişiyi iki gün boyunca belediyeden gidip böyle “Eğitime %100 destek iyi ki var, işte bu fuara gitmek istiyoruz.” Tabii bir yandan da şeyi de kullanıyorum yani onun da farkındayım, başörtülü olduğum için bunun kötü bir şey olabileceğini düşünmüyorum gittiğim belediye. Hani bu kız eğer bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorsa öyle ise iyi bir şeydir. Ondan sonra gittim onlardan bedava servis aldım. Okuldan izin aldım, hazırladım böyle öğrencilerin velilerinden getirecekleri izin kâğıdı olur ya, çünkü okul gününde götürüyorum herkesi izin kâğıtlarını hazırladım. Herkesten izin kâğıtlarını topladım, izin kâğıtlarına göre servise bindirdim insanları. Sabahın 9'unda giriyorsun aman Allah'ım her yer renk, böyle inanılmaz güzel, yani İstanbul'un zırt dediği yerde oturuyoruz, en yakın böyle medeniyet olarak ulaşabildiğimiz yer Kadıköy, oraya da çok nadiren gidiyoruz. Anneme “Kitap almaya gideceğim” dediğimde annem şey oluyordu böyle “Satanistler” filan diyordu. Çünkü tam satanist furçasının olduğu zamandı. Tabii ki annem öyle o kadar değildi, dalgasını da yapıyordu biraz “Kızım dikkatli olun” falan filan, eğer o kadar endişeleniyorsa alıp bir cep telefonu verirdi

elime. Bana hiçbir zaman cep telefonu alınmadı, yani bayağı geç bir yaşta alındı, lise sonda filan. Neyse biz kız kardeşimle birlikte yapıyoruz, aynı lisede okuyoruz. O da benden iki yaş küçük, kız kardeşimle birlikte haftada bir Mecidiyeköy'e gidiyoruz. Sattığımız biletlerin koçanlarını veriyoruz, drift alıyoruz, geri dönüyoruz. Öncesinde bu arada bu konserlere kimlerin geleceğinin planlaması, önden böyle gençlerin kimleri sevdiğine dair temayül yoklamaları filan da hep bizim üstümüzden yapıldı. Ondan sonra böyle bir etkinliğe arkadaşlarımı götürdüm, alkol kullanılmayan, sigara içilmeyen, iç mekânda gayet güvenli, sürekli olarak, hani velilerin içi rahat, öğrencilerin içi rahat. Tabii ki benim arkadaş çevremde her zaman vardı işte uçarı böyle “Su şişesinde votka sattık” diye gelen böyle, “Tamam olur siz de öyle yapın” filan derdim onlara da. Böyle akşam toplayıp hepsini servise bindirmek için uğraşmam falan, böyle arada kaçmış, birkaç tanesi Taksim’e gitmiş arıyorum, “Lütfen dön ****” lütfen, izin kâğıdı imzaladınız lütfen dönmen lazım servisle dönmemiz gerekiyor.” Böyle şeyler yaşadım ve eğlenceliydi.

Yani bir yandan aslında böyle başörtülü olduğum için kendimi farklı görüyordum ve hani hem böyle o güzellik ideallerine uygun bir fiziğe sahip olmadığım için ya da olmak istemediğim için kendimi farklı görüyordum ama bir yandan da öyle çok içine kapanık, hani suskun böyle dışlanmış bir çocuk da değildim aslında. Yoksa 120 kişiyi iki gün boyunca nasıl kaldırıp oraya götürebilirim, yani hatta herkes böyle hocalarım filan bana “Sen bir fenomensin...”

Yani çok farklı, çünkü kafalarında iki kutu var. Birisinde başörtülü ve ezik kız var, diğesinde işte böyle mini etekli fönlü saçlarıyla okulu böyle kasıp kavuran, bütün erkekleri peşine takan ve bütün etkinlikleri düzenleyen kız var. Yani beni ikisine de koyamıyor, dolayısıyla böyle şey oluyor, “Sen kimsin? Nesin? Nasıl oluyorsun?” Ve hayatım boyunca hep bunu yaşadım. Yani bulunduğum ortamlarda sürekli olarak yani bir kadın olarak bir yere ait olmadığımı hissettim. Çünkü herkes beni sürekli bir yerlere koymaya çalıştı. Beni bir kutuya koymaya çalıştılar ve ben o kutunun içeriğine uymuyordum; yani Fetöcü kutusuna koymaya çalıştılar ona da uymuyordum, işte AKP’li kutusuna koymaya çalıştılar ona da uymuyordum. Ya benim bu uyumsuzluğumla hep yalnız kalacağımı, hiçbir zaman kendim gibi olan insanları bulamayacağımı düşünüyordum. O açıdan benim için gerçekten şu son 1,5 yıldır yaptığımız şey ve aslında kendi aramızdaki diyalog da benim için çok değerli ama oraya geçmeden önce...

Üniversite yaşantım sonra işte ben böyle yok efendim insanları kaldırıp konserlere götürmek falan filan, tabii ki iyi bir puan alamadım. İyi bir yere yerleşemedim. Çünkü hiç ders çalışmadım. Hiç çalışmamış halimle annem şey diyor yani “O kadar çalışmamış halinle sen yine iyi bir yer kazandın.” Çevre mühendisliğine girdim.

Tabii bu ana kadar bu arada kadınlık bilinci, işte kadın olduğumuz için ayrımcılığa uğramak gibi şeylerin çok ayrımcısına varamıyorum. Çünkü ailemde cinsiyet ayrımcılığı yok. Yani erkek arkadaşımın olmasını istemezlerdi ama erkek kardeşimin de kız arkadaşı olmasını istemezlerdi. Ya da işte benim saat dokuzda eve girmem gerekiyorsa erkek kardeşimin de dokuzda girmesi gerekiyordu. Yani o konularda gerçekten bir ayrım olmadı. Sadece ev işlerinde tabii ki çok ufak bir ayrım oldu. Çünkü biz 5 kardeşiz, ben en büyüğüyüm, dolayısıyla anneme yemek yapmakta, temizlikte filan kız kardeşimle ben çok yardımcı olurduk. Erkek kardeşim o kadar olmazdı. Hem biraz daha küçük olduğu için hem de erkek olduğu için ama bu aslında yani annem şey diyor “Ben ona erkek olduğu için iş yaptırmıyor değildim. Ona yaptırmak çok zordu size yaptırmak daha kolaydı o yüzden size yaptıırıyordum.” Ona bir şey yaptırana kadar gerçekten yani çok tembel. “Onunla uğraşmak istemiyordum yani yoksa erkek olduğu için değil kızım gerçekten.” Ve onu şu an görüyorum aslında, bir tane 17 yaşında erkek kardeşim var ve her şeyi yapıyor kendi başına böyle üç çeşit yemek sofrası da çıkarır, baştan aşağı evi de temizler. Bunu

çok şikâyet ederek yapar ama yapar yani hatta geçenlerde benim evime temizliğe yardıma geldi ve dedi ki, “Leş gibi evin.” Ben de dedim ki, “Hep bunu duymak istemiştım erkek kardeşimden, çünkü kızların pis olduğunu fark edebiliyorsan bu iyi bir şey yani bunu istiyoruz, zaten erkeklerden böyle olmasını istiyoruz.” O yüzden cinsiyet ayrımcılığı, işte roller şu bu, onların ayrımcılığının farkına gerçekten kendi ailem içinde varamadım.

Sonrasında lisede uğradığım ayrımcılığın da kadın olduğum için uğradığım bir ayrımcılık olduğunu fark etmedim, yani daha çok başörtülü olduğum için olduğunu düşündüm. Mesela sınıf arkadaşlarımdan birisi tahtaya kaşları birleşen, bıyıkları olan bir surat çizip altına da benim işte ismimin baş harflerini yazıyordu. Sonra tebeşirleri bırakıp dönüp bana bakıyordu. Yani ben buna mesela başörtülü olduğum için maruz kaldığımı düşünüyordum. Hâlbuki hiç alakası yoktu, tabii ki kadın olduğum içindi. Çünkü kaşlarımı birleştiriyor ve bıyıklarımı almıyorum ve bir kadının kaşlarını ve bıyıklarını alması gerekir. Yoksa dalga geçilir onunla. Bir de o çocuk benden hoşlanıyordu, ben pas vermiyordum. İşte benden hoşlanıyor pas vermiyorum diye dalga geçecek bir şey arıyor ya da işte başörtülü olduğum için bana ayrımcılık yapıyor. Hani bir de tabii negatif ayrımcılıkların yanında pozitif ayrımcılıklar da vardı. Mesela okulun müdürü biraz daha böyle sağ görüşlü birisiydi ve okulda tek başörtülü olduğum için beni kendince bir şey yaptığımı düşünerek kayırmaya çalışıyordu ama yani bu kayırmaya çalışması da çok garip gerçekten. Yani sonuçta ben orada başörtümü çıkarıyorum ve temel bir psikolojik şiddete her sabah uğruyorum. Ondan sonra yapacağın hiçbir şeyin bende anlamı yok ki, yani bunu değiştirmedeğin sürece bana yapacağın hiçbir şeyin önemi yok. Odana çay içmeye çağırdığında bir şey olmuyor, yani benim için bir şey de değişmiyor, iyi hissetmiyorum kendimi. Neyse sabah okula giderken kontrol, işte etek boyu kontrolü yani bu da mesela tamam erkek öğrencilere de saç sakal kontrolü yapılıyordu, işte sakalı olanlar berbere gönderiliyordu, işte saçı uzun olanlar berbere gönderiliyordu, okula alınmıyordu ama etek kontrolü diye bir şey vardı. Ve bir gün sabah kafasına esti, eteği yönetmeliğe uygun olmayanları disipline vermeye karar verdi. Sabah sırada böyle okulun önünde sıraya dizildiğimizde birkaç tane kız seçti ve onları disipline vermeye karar verdi. Ben bunu sınıfta duydum yani çünkü o sırada orada fark etmedim içeri girerken duydum ve direkt duyduğum anda koşarak gittim odasına. Çağırılmış hepsini odasına karşısına dizmiş böyle kızları işte yönetmeliğe göre diz kapağı bilmem ne zırt pırt salak salak şeyler anlatıyor. Ondan sonra girdim, kızların yanında durdum ve “Eğer bu arkadaşlarımı disipline verecekseniz beni de vermek zorundasınız” dedim. Durdu böyle “Hayırdır?” dedi “Ne oluyor?” Ben de “Etek boyundan dolayı veriyormuşsunuz, benim eteğim de yönetmelikteki boyun iki karış daha fazlası” dedim. “Eğer yönetmeliğe uyuyacaksınız beni de vermek zorundasınız.” Böyle baktı baktı “Hadi yine dua edin” dedi hepimizi çıkarttı odasından, gönderdi, işlem yapmadı. Ya bir yandan mesela ben orada gerçekten kendimi şey açısından kötü hissettim “****”a dua edin.

Ya gerçekten inanılmaz adaletsiz ve saçma bir dünyada yaşıyoruz ve hani bunu daha o zaman da daha böyle fark etmişim ama bunun kadına yönelik bir ayrımcılık olduğunu fark etmem gerçekten vakit aldı. Hatta bayağı evlendikten sonra fark ettim diyebilirim yani gerçekten bayağı geç oldu. Sonra tabii 17 yaşındayken başlayan seksten ve böyle cinselliğe ilgi şeylerim devam etti ve o devam ediyor, ama bir yandan da vicdanımın sesi devam ediyor. “Hayır bu yanlış, bunu yapmamalısın, evlenene kadar kimseyle sevişmemen gerekiyor.” Çünkü sadece bekâret de değil olay, yani günah hani anlıyor musun lütfen, ama bir yandan da şey düşünüyorum evlenmeme daha çok var ama daha üniversite bitecek filan, ölme eşeğim ölme yani.

Üniversite ikinci sınıftayken böyle internetten birileriyle konuşuyorum, tabii hep internetten, çünkü “Kiloluyum kimse zaten benden hoşlanmaz yüz yüze görürlerse beğenmezler, ama ilk

baştan böyle konuşarak girersen olaya zekâmla etkilerim, kişiliğimle etkilerim. Ondan sonra kilolu olmanın da bir önemi olmaz diye” düşünüyordum. O yüzden hep böyle internetten birileriyle konuşuyordum. Hatta internetten birilerinin ötesinde Müslimat diye Müslümanların dating sitesine girdim. Oradan bakıyorum yani hani gerçekten böyle şey düşünüyorum “Buradan birisini bulayım, görüşeyim, sonra evleneyim.” Yani o zamanki şeyim buydu ama 20 yaşındayım. Ondan sonra buldum birisini, “***” diye bir çocuk. Uzun bir süre yazıştık, 3 ay filan sonra görüşmeye karar verdik. Görüştüğümüzde de bayağı güzel geçti, sonra sevgili olduk. Öyle haftada bir filan görüşüyoruz işte muhabbetimiz iyi, evlilik düşünüyoruz falan böyle işte benim iki sene okulum var, sorun değil işte nişanlı kalırız, işte böyle şeyler düşünüyoruz. O sırada beraber bir gün Yıldız Parkı'na gittik. Kız kardeşim, kız kardeşimin sevgilisi, ben ve benim sevgilim. Dörtlü beraber Yıldız Parkı'na gittik, işte orada ağacın altında otururken ilk defa öpüştük. Yani ilk defa bir erkekle öpüştüm ve böyle güzeldi, yani bayağı güzeldi, aşırı keyifliydi ve ben böyle “Oo iyiymiş” falan diye bayağı şey yapmışım böyle hani, buradan devam diye, sonra tabii şey oldu çocuk biraz korktu. Çünkü o da dindar birisiydi ve ben sadece böyle öpüşmekle kalmadım, daha fazlasını istemeye başladım. Fiziksel olarak işte böyle daha fazla etkileşim istemeye başladım. O da bayağı çekindi “Sen beni günaha sokuyorsun” falan diyerek beni terk etti. Çünkü planımız iki sene sonra evlenmek ya yani iki sene boyunca bu şekilde yani kesinlikle biz bütün sınırları aşarız ve çocuk korktu “Ben böyle bir şey istemiyorum” dedi. “Ben daha böyle saf, masum kalmasını istiyorum” falan dedi. Sonra ondan ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra başka birisiyle tanıştım, okuldan birisiyle. Hatta bir arkadaşımın arkadaşı yani ve kafaya koydum. Baktım çocuğun tek beğendiğim özelliği Rizeliydi ve çok tatlı çay diyordu. Yani çocuğun özelliği neydi, çok tatlı çay demesiydi yani başka hiçbir şeyi yoktu. Şeytan tüyü vardı işte, ben baktım bu çocuğa dedim ki “Bu çocuğun ne standartları çok yüksek duruyor, güzel kızlar arıyordur ne de böyle bu işlere yabancı olan birisidir” dedim “Kesin yapmıştır. Bu çocukla sevişebilirim, bence bununla olur” dedim gözüme kestirdim, karar verdim ve oldum. Dolayısıyla öyle ilk ilişkimde aman Allah'ım inanılmaz romantik işte âşık olduğum ya da işte evlendikten sonra yaşamadım. Pandora'nın kutusu ilk öpüşme ile açıldı ve ondan sonra o durdurulamaz bir çığ şeklinde devam etti. Tabii bu sırada üniversiteden mezun oldum. O çocukla da sevgili olmadık bu arada yani sadece böyle birkaç ay görüştük ve ondan sonra kendi akışında sönümlendi, kayboldu. Yani zaten tek amacım sevişmek olduğu için o sadece bir böyle açılış oldu benim için.

Üniversiteyi bitirdim, o sırada ve şöyle bir şeyle karşılaştım; benim babam ticaretle uğraşıyordu. 2001 krizinden sonra bayağı bir darboğazdı. Ondan sonra iflas etti. 2008'de yine bir sarsıldı filan, dolayısıyla 2011 senesinde ben mezun olduğumda yani ayağa kalkar gibiydi ama çok yorulmuştu. Çünkü o iflas süreçlerinde bayağı bir borç altına girdi. Biz evi satmak durumunda kaldık yani ekonomik olarak çok zorlu günlerden geçtik tüm aile olarak ve babam da annem de bize bunları hissettirmemek için ellerinden geleni yaptılar. İşte eğitimimizi etkilememesi için bayağı uğraştılar. Ben hiç kitap almak istediğimde “Kitap almak için para yok” cümlesini duymadım ama mesela hepimiz çok eski tuşlu telefonlar kullanıyorduk. Artık akıllı telefonlar çıkmıştı da kaçınıcı modelleri gelmişti yani. 2011 senesinde ben üniversiteden mezun olduğumda, ama biz hepimiz tuşlu telefon kullanıyorduk, çünkü benim ailem için şey değildi, yani telefon gibi teknolojik aletlere para vermek önemli değildi, ama eğer eğitim almak istiyorsan, kitap almak istiyorsan sınırsızca her türlü destek. Ona para vardı, kıyafete yoktu ama mesela çok acayip kıyafet satın almak filan böyle şeylere yoktu. Ondan sonra babam yanında çalışmamı istedi. Zaten bu arada bizim lise hayatımız ve üniversite hayatımız ben en büyük çocuk olduğum için biraz da sürekli babamın yanında çalışarak geçti yazları, yani hiçbir zaman ben hiçbir yaz tatilimi şey olarak hatırlamıyorum, böyle çok güzel bir yaz tatili geçirdim, istediğim kitaplarımı okudum işte rahat rahat denize girdim, çok güzel dinlendim, uyudum, hiç böyle bir yaz tatili hatırlamıyorum. Hep zorla kaldırılıp “Hadi babanla birlikte işe gidiyorsun”

filan filan, yani hep erken kalktığım, böyle çok geç saatlere kadar uyuyup ve istediğim gibi takıldığım bütün gün bir yaz tatili olmadı. O yüzden çok yorulmuştum, yani üniversiteyi bitirdiğim sene artık gerçekten böyle burama kadar gelmişti ve babam “Hadi artık üniversiteyi bitirdin, tam zamanlı olarak benim işime başla, hatta devral. Benden devral” modundaydı yani. Ben de dedim ki, “Senin yaptığın işi yapmak istemiyorum, yapmayacağım. Ben çevre mühendisliği yapacağım, çevre mühendisliğini bitirdim ben.” Bir yandan da bu arada çevre mühendisliğinden nefret ettim aslında, asla yapmak istemiyorum. Zaten ezkaza girdim bölüme, yanlışlıkla yani ne olduğunu bile bilmiyordum bu bölümü yazarken ve hiçbir şekilde yapmak istemiyorum, ama bir yandan babamın ofisinde çalışmak da istemiyorum. O yüzden babama öyle dedim. Sonra babam tabii ki yine beni zorlamaya devam etti. “Hadi gel yanımda çalış, ben çok yoruldum, ben artık emekli olmak istiyorum, sen işleri devral ben emekli olayım” filan gibi böyle sürekli olarak beni boğuyor, sürekli daraltıyor ve öncesinde de bu yüzden defalarca tartışmalarımız, kavgalarımız olmuştu. En son böyle üniversiteyi bitirdiğim yaz bunlar böyle ayyuka çıktı, sürekli sürekli hale geldi ve en son artık dayanamadım ve evi terk ettim. Bayağı “Ben sizinle birlikte yaşayamıyorum artık” dedim yani “Beni boğuyorsunuz” diyerek evi terk ettim 22 yaşında. “***”a gittim işte arkadaşlarımın yanına, sonra orada yani tabii öyle çevre mühendisliği olarak da yeni mezun tanıdığım filan da yoktu. Bir anda öyle çat diye iş bulamıyorsun. Onu bulana kadar da bir şekilde kendimi geliştirmem lazım. Ne yapacağım mecburen kafede bulaşıkçı olarak işe girdim. 3. günde garsonluğa yükselttiler.5. günde ön muhasebeye alalım seni” dediler işte tam böyle 7. günde dükkânı üstüme yapacaklardı ki dükkân sahibi bana sarkmaya başladı. Alt kat gümüşçü, üst kat kafe. Gümüşçünün sahibi kadın üst kattaki kafenin sahibi adamla karı kocalar. İkisi de aslında aynı kişilere ait. Adam üst katta kadın alt katta. Kadın da sürekli üst kata geliyor ama. Bana mektup gibi bir şey yazıp verdi işte “Sen çok güzelsin, çok iyisin” Tabii.

Bu arada ben şunu söylemeyi unuttum; ben üniversite son sınıfta “Baloya güzel gideceğim” diye kafaya koydum. Tabii ben üniversitedeyken benim beynimi bayağı yıkadılar, böyle birazcık şeye önem verir hale geldim. Erkeklerin benimle ilgili, vücudumla ilgili ne düşündüğüne önem verir hale geldim. Kendi kendime gelmedim; yaptıkları yorumlarla, direkt yatakta yaptıkları yorumlarla özgüvenimi o kadar çok kırdılar ki o yüzden üniversite son sınıftayken ikinci dönemin başları filandı, en yakın arkadaşım da aynı benim gibi böyle ikimiz de 90 kilo civarlarında kızlarız, yani karar verdik beraber spora gidiyoruz. Evet yapıyoruz ve baloya fıstık gibi gidiyoruz. Yaptık da yani ikimiz de bayağı 20'şer kilo verdik ve baloya fıstık gibi gittik, ama bunun çok garip etkileri oldu. Hep kilolu bir kadın olarak geçirdiğim o zamana kadar hayatımda gerçekten çok fazla şeye maruz kalmamıştım. Yani tabii ki taciz edildim, tabii ki kötü şeyler yaşadım ama yani yoldan geçerken birisinin böyle hayranlık duyarak baktığını hiç fark etmemiştim. Belki ben fark etmiyordum öncesinde belki gerçekten sonrasında daha çok bakılmaya başlandı bilmiyorum, ama böyle bir şey oldu.

Ve işte o dükkân sahibi de bana şöyle bir şey yazdı: “Sen çok iyisin, çok güzelsin o yüzden karım kıskanır seni” dedi ve işte “Senin bu kadar zeki olmanı çekemiyor, o yüzden onun yanındayken değil de o yokken konuş benimle.” Bayağı ben şey hissettim böyle yani bu adam benimle yalnız kalmaya çalışıyor ve yalnız kaldığımızda bana bir şeyler yapacak gibi hissettim. Yani beni rahatsız etti. Çünkü öncesinde de birkaç tane davranışı olmuştu böyle işte müşterilerden bir tanesi tost sipariş etti, ben de tostun boş tabağını almaya gittiğimde “Nasıl? Memnun kaldınız mı?” dedim. Baktı böyle “Tabii sizin güzel gözleriniz varken nasıl memnun kalmam?” filan gibi böyle bir şey söyledi. Ben de böyle sinirlendim. Çünkü ilk defa yani daha önce de böyle tacize uğradım ama elle taciz, kaba taciz filan yani böyle iltifatlı taciz gerçekten yeni bir şeydi benim için ve sinir oldum mutfağa gittim. İşte böyle aşçı kadının yanında böyle şikâyet ediyorum “Ne demek yani böyle şey yapıyor?” filan o sırada adam girdi içeri, yani

oranın sahibi duydu böyle “ne, sana sarkıntılık mı etti?” dedi. Ben işte “Böyle böyle söyledi” filan dedim. Gitti işte müşteriye filan böyle hareketler, eller kollar. Uzaktan bakıyorum böyle filan, kendince haddini bildirdi filan böyle sonrasında işte bu bana bir şey yazdı filan ve ben gerçekten şeyden rahatsız oldum, burada sıkıntılı bir şey var hani. Götürdüm kâğıdı zarfın içerisine koymuştu o, götürdüm onu direkt karısına verdim, sonra oradan koşarak ayrıldım. Bir 10 gündür falan da çalışıyordum, paramı falan da almadım. Umurumda değil, ne halleri varsa görsünler! Çıktım oradan ama, bir yandan hani para kazanmam gerekiyordu. Hani ben bu işe onun için girmiştim, şimdi ne olacak? O sıralar bir çocuk vardı, benim böyle etrafımda çok dolaşan diyeyim, benimle görüşmek için çok çaba gösteren ve gerçekten ilgisini gösteren birisi vardı. Onu aradım. Bodrum'da kardeşleri ile tatildeymiş. Çat diye o gece kalktı, yani bayağı bildiğin o gece kardeşlerini bıraktı, arabayla yola düştü ve geldi yanıma. 6-7 saat içerisinde geldi, yani nasıl kullandıysa arabayı ve biz birlikte olduk ama orada tabii o anki psikolojim ailemden ayrılmışım, bir yandan şey filan böyle stresi ile birlikte salakça bir şey yaptım. Korunmadık ve ben hamile kaldım. Hamile olduğumu fark ettikten sonraki 1 ay, hayatımın gerçekten en zor zamanıydı. Yani daha önce hiç bu kadar zorlanmamıştım. Ya bir kere ailemle görüşmüyordum, tamamen kesmişim bütün muhabbeti. Çünkü “Siz beni çok daraltıyorsunuz yeter artık istemiyorum sizin şeyinizi.” Tamamen kesmişim orayı. Bir yandan çocuğu sevmiyorum, sadece o anda çok boşluktaydım gerçekten duygusal olarak isteğim yokmuş gibi hissediyordum ve o vardı etrafımda ve sadece o yüzden yani oldu böyle bir şey. Yoksa öyle sevdiğim âşık olduğum ya da işte beğendiğim birisi de değildi. Çocuk direkt evlenme teklifi etti. Yani bunda da şey, yani bunu anlattığımda insanlar “Ee ne güzel” filan diyorlar. Ya güzel değil, yani normal şartlarda asla uyumlu olmadığın ve hiçbir şekilde başka şartlar altında asla evlenmeyi düşünmeyeceğim birisi ile sadece hamile kaldığım için evlenmek zorunda kalmam güzel değil. Ama yani 22 yaşındaydım ve üniversiteyi yeni bitirmiştim. Sene 2011 ve ben dindar yani hani o bütün yaşanan şeylere rağmen içki içiyorum, sevişiyorum falan ama dindar bir kadını yine de, lütfen bunu unutmayalım. Yani içimde hâlâ inançlı bir insanım ama bir yandan günah işliyorum diye vicdan azabı hissediyorum, ama bir yandan yine de yapmaya devam ediyorum falan yani o şekilde bir ikilem içerisinde yaşıyorum hayatımı.

Kürtaja yanaşmak benim için çok zordu. Yani düşünün ilk başta yani tabii ki bütün ihtimalleri koydum önüme, böyle düşündüm yani “Şimdi ne yapacağım? Evlensem bizimkiler şimdi öyle şey bir aile de değil, yani kaptı kaçtıya izin verecek bir aile değil. Götürsem tanıştırsam “Bu çocukla evlenmek istiyorum” diye onların düğün falan filan izin vermeleri en az 6 ay. O da zaten benim karnım burnuma gelecek. Yani her şey ortaya çıkacak, ne anlamı kaldı o zaman evlenmenin.” O ihtimal çok mantıklı gelmiyordu. Çocuk diyor ki “Kaçarak evlenelim, yani aileden izin almadan evlen benimle.” O da annemin sürekli olarak hep böyle yani çocukluğumdan beri kulağıma küpe ettiği bir şey, “Ne yaparsan yap, ailenin desteğini arkana almadan yapma! Çünkü ailenin desteği olmazsa herkes seni kolayca ezer ama ailesi güçlü, ailesinin desteği olan insanlara kimse hiçbir şey yapamaz. Bir kadın olarak sakın bunu unutma!” Ve ben hani sonraki yıllarda işte sonra feminist olduktan sonra ve böyle bu ortamlara girip çıkmaya başladıktan sonra şiddet haberleri falan böyle görmeye, onlarla ilgili daha çok bir şeyler okumaya başlayınca şunu fark ettim; gerçekten de şiddete uğrayan kadınlar çoğu zaman ya kendi ailesi içerisinde de şiddete uğramış ya da ailesi, şiddete uğruyor olmasına rağmen, bunu biliyor olmasına rağmen arkasında olmayan, ailesi olmayan, ailesinin çok gücü olmayan hani bir şekilde ama ailesinden böyle bir güç bulabilen insanlar değiller yani gerçekten. Yalnızlar, yalnız kalmış kadınlar, o yüzden annemin o söylediği şeyin o zaman önemini çok fark etmemiştim ama bir yandan da gerçekten de kulağıma küpe olmuş. Kaçarak evlenmek içime hiç sinmedi. Hiç aklıma yatmadı yani böyle içime sinmedi bir şekilde, beni böyle rahatsız etti, kafamda oturmadı. 3. ihtimal kürtaj düşünüyorum. Bir de şimdi ben beş çocuklu bir aileden geliyorum. İnanılmaz çocuk seven de bir insanım. Zaten gelecekte kendi hayalimde

düşündüğüm şey üniversite bittikten sonra evlenmek ve 5 tane çocuk yapmak. Yani olmak istediğim şey zaten anne olmak benim yani gerçekten anne olmak isteyen bir kadının diyeyim o zaman, ama bir yandan da kendim aslında kadın değilim o anda. Yani 22 yaşındayım ve çocuğum aslında pek çok açıdan çocuğum ve bunun da farkındayım bu arada. Yani bir yandan çocuğum olsun istiyorum ama şimdi olsun istemiyorum, ama bir yandan da şey çok ağır geliyor, ben daha üniversite bitmeden böyle 5 tane çocuğumun da isimlerini filan hazırlamıştım. Şimdi biliyorum ben yani o çocuğun adını, yani öldüreceğim çocuğun adını biliyorum. Dolayısıyla böyle düşünüyorum yani o an 22 yaşındayım ve şöyle düşünüyorum “Öldüreceğim çocuğun adını biliyorum” ve çok ağır geliyordu bu şekilde yüzleşmeye çalışmak, çok ağır geliyor. O eğer ki müdahale edilmezse bir çocuk olacak ve onun bir hayatı olacak. Ama şimdi ben kendimi incelemek zorundayım bir yandan da çünkü yoksa benim hayatım mahvolacak ve onu görüyordum yani, benim hayatım mahvolacak. Eğer ben bu çocuğu doğurursam, hangi şeyi takip edersem edeyim evlenerek de olsa kaçarak da olsa ne yaparsam yapayım benim hayatım mahvolacak. Yani yapmak istediğim hiçbir şeyi yapamayacağım. 4. seçenek olarak zaten çok şey bir seçenektir yani bu adamla da evlenmeyeyim. Yine kaçayım ailemden kaçtığım gibi bu adamdan da kaçayım ve tek başıma bir yerde gireyim, iş bulayım, çalışayım, doğurayım çocuğumu. Tek başıma hem çocuğuma bakayım hem kendime bakayım ve ikimizden müteşekkil bir hayat kurayım. Yani bu da benim ailem olsun ama bir yandan da bu işte Amerikan filmi diyeyim neyse artık yani evet bekar anne gibi bir şey, işte üç işte çalışırsın, çok zorlanırsın, çok yırtınırırsın, çok yıpranırsın ama olur yani bir şekilde. Bekar annelik gibi bir şey de olabilir gibi bir şey var ya izlediğimiz diziler, filmler falan filan böyle oradan böyle kopardığım bir şey aslında ve bunu yapabilir miyim bunu çok düşündüm, yani yapabilir miyim gerçekten. Kendi kendime 22 yaşında, yeni üniversite mezunu birisi olmuş olarak iş bulup hem kendime hem kızıma bakabilir miyim. Sonra tabii şunun birazcık 1 ay gerisine gittiğimde ya da 2 ay gerisine gittiğimde o kafede yaşadığım deneyimden sonra şunu fark ediyorum; “Yok, hayır yapamam çünkü burası Amerika değil” ve bir kere zaten normal şartlarda çalıştığım bir iş beni bile doyurmazken, tek başıma bir evi çevirmeye yetmezken ben bu çocuğun masraflarını doğduğu andan itibaren, işte ona kim bakacak? Ben ona bakarsam kim parayı kazanacak? Yani hiçbir şekilde oluru olan bir de tabii sosyal yardımlardan haberim yok, hiçbir şekilde feminist hareketten haberim yok, hiçbir şeyden haberim yok. Tamamen bağlantısız, tamamen izole bir şekilde çözmeye çalışıyorum mevzuyu ve o sırada birkaç tane işte yakın arkadaşşıma açtım konuyu. Sadece bir tanesi, yani çok da iyi bir arkadaşşımdı. Çok yakın arkadaşşımdı ve elinden gelen desteği vermeye çalıştı ama onun genel tarzı şeydi: dinlemek ve anladığımı, hissettiğini yani böyle duygudaşlık göstermek ama onun dışında hiçbir seçenek, yani ben kafayı patlatıyorum böyle hangisi hangisi, yani bana “Şunu yap” falan diye bir şey söylemiyor. “Senin seçimin” diyor. Böyle psikolog gibi yaklaşıyor. Evet, doğru, benim seçimim, yani sen benim yerime seçemezsin tabii ki ama ben de seçemiyorum şu anda. Sonra başka bir arkadaşşıma anlattım. O bayağı dindar ve Anadolu İmam Hatip mezunu işte, eşi ile orada tanıştılar ve mezun oldukları gibi de evlendiler. İki tane de çocuğu oldu, hatta hemen yani ben üniversiteden mezun olduğumda onun bir tane çocuğu vardı. Ona gittim anlattım ve işte seçenekleri anlatırken kürtaj seçeneğini de söyledim. “Asla” dedi asla “O bir seçenek bile olamaz kesinlikle hiçbir şekilde seçenek olamaz. Yani bunu yapamazsın, tamam bir günah işlemişsin, evlenmeden birlikte olmuşsun ama sonuçta kurtarabiliriz, yani evlenirsin o adamla ve bu kurtulur sorun olmaz yani işte kaçarak evlenme de yani tabii ki tercih edebileceğimiz bir şey değil ama sonuçta durum böyle iken mecbursun yani yapacak bir şey yok” falan bu modda.

Ben en son bir jinekologla görüşmeye gittim. Onu da şey buldu o an, nişanlım mı diyeyim yani işte sevgilim mi, o an hiç bu kelimelerin hiç birisi de o kişiyi tanımlamıyor. Yani benim için gerçekten ama işte beni hamile bırakan adam, öyle diyeyim. O buldu jinekoloğun adresini ve telefonunu, o aslında kürtaj istemiyordu yani o gerçekten evlenmek ve aile olmak istiyordu.

Yani biraz da şeyin farkındaydı: “Kendimden üç gömlek üst kız buldum. Böyle de ben aslında zaten bu kızı evlenmeye ikna edemedim ama böyle ikna etmek için bir yöntem de buldum, yani kucağıma düştü, hazır fırsat bu fırsat hemen bu kızla nikahı basmak lazım” kafasında birisiydi ama onun bir şeyi oldu, “Bizde bir kere evlenilir” dedi, ben böyle şey oldum ya çünkü ben sürekli şey düşünüyorum “Bu çocukla evlensem bile illaki boşanırim bir noktada. Yani çocuk biraz büyüyünce boşanırim sorun olmaz” diye düşünüyorum, “Bizde bir kere evlenilir” dedi. “Yani öyle boşanma filan olmaz” dedi. Ben o zaman böyle bir şey oldum “Hmm tamam, evlilik ihtimali komple iptal” dedim. Yani kesinlikle bu kişiyle sakın ha evlenmek diye bir şey söz konusu değil. Çekip gidip tek başıma çocuk geçindirme ihtimali de iptal, onu da yapamıyorum. O zaman kürtaj yaptıracağım, yani ne kadar içime sinmese de mecburen kürtaj yaptıracağım. Neyse çocuk buldu bir jinekoloğun numarasını, gittik muayenehanesine yani gerçekten rastgele herhalde bir feminist jinekoloğun muayenehanesine gittik farkında olmadan. Bilmiyorum yani ama o gün onun orada söylediği şeyler sayesinde aslında ben onun tutumu sayesinde aslında kürtajı bu kadar atlattım. Yani çok kolay atlatmadım ama yani bana o gün oraya gittiğimde anlatırken çok ağladım, sürekli ağlıyordum ve bana dedi ki “Sen daha henüz kararını vermemişsin.” Ama bu arada ben anlatırken hiç yargılamadı yani hiç şey hissetmedim “Aa ne kadar ayıp, sen hamile kalmışsın ve aldırma istiyorsun.” Çünkü şöyle bir şey ilk hamile olduğumu öğrendiğimde mesela kadın baktı böyle “Tebrikler, hamilesiniz” dedi. Ben böyle, “Tebrikler mi?” Yani hiç tebrikler değil, ama bu jinekolog mesela hiç bana “Tebrikler” filan demedi. Sadece dedi ki “Hamilesiniz. Nasıl yapalım, yani ne yapmayı düşünüyorsunuz?” falan ben işte böyle ağlayarak anlatıyorum, şöyle şöyle diye her şey böyle zor filan. Dedi ki “Sen daha kararını vermemişsin, vaktin de var. 6 haftalık zaten daha şu anda cenin. Vaktin de var 9 haftaya kadar, yani 3 hafta 4 hafta daha düşünebilirsin” dedi. “Eğer düşünmek seni rahatlatırsa düşünebilirsin, sonrasında arayıp randevunu alırsın ya da almazsın, sen bilirsin dedi” ve o bu bilgi beni rahatlattı. “Daha 3 haftam var düşünmek için ve vazgeçebilirim ama devam da edebilirim bu durumu” bir de kadına gerçekten güven duydum. Çünkü hiç böyle kendimi kötü hissetmeme sebep olacak hiçbir şey söylemedi. Yani hiçbir şey yapmadı. Çıktım tamam dedim “Düşünelim”. Böyle bir iki hafta daha düşündüm ama aslında o anda oradan çıktığımda yani birazcık da kararımı vererek çıktım. Çünkü o evet benim seçeneklerim var hissi bir yandan netleştirdi aslında her şeyi. Ben seçenekleri olan bir insan olmak istiyorum yani, bir şeylerde takılıp kalmak istemiyordum. O yüzden benim için şu anda doğru karar bu hamileliği sonlandırmak olacak diye kararı verdim ve 1-2 hafta sonra da aradım randevumu aldım, gittim, oldum. “Geçmiş olsun” dedi. Kolaydı, hiç sıkıntı yoktu ama sonrasındaki 1 yıl boyunca gerçekten gece rüyalarımda parçalanmış bebekler gördüm. Çok korkunç kabuslar gördüm. Çok ciddi bayağı derin bir depresyona girdim o sırada.

Bu arada bir şey oldu, bu evlenme ihtimalini değerlendirdiğimiz sırada da ben annemle tekrardan iletişime geçtim ve annemle tanıştırdım çocuğu. Annem de çocuğu hiç beğenmedi ve dedi ki “Kızım sen bu çocuğa aşık değilsin neden evlenmek istediğini asla anlamadım ama, rızam yok” dedi “Evlenemezsin ben kabul etmiyorum bu çocukla evlenmeni” dedi. “Bence olmaz bu iş, hiç uygun değilsiniz birbirinize. Bu iş olmaz, sen okumayı seven işte ileride yazar olmayı düşünen, şu bu falan filan kadınsın yani böyle bir insansın ve bu çocuk liseyi bitirmiş ondan sonra eline bir kitap almamış, tekstil atölyesi işleten birisi. Yani sizin ortak noktanız yok ki. Yani hiçbir ortak noktanız yok. Ortak noktası ne söyle bana?” falan diyor. “Yemek yemeyi seviyor” dedim. İkimiz de iyi yemek yemeyi seviyoruz yani hakkını yemeyeyim iyi yedik şimdi İstanbul'un en meşhur baklavacısına gittik, yani kadayıflar neymiş efendim işte tuzun içerisinde kazı gömüyorlarmış da ondan sonra pişiriyorlar falan filan her şey yiyecek, yani dünyaları yedik. Ben o sırada 20 kilo aldım geri yani o ilişki sırasında bir de hamilelik falan filan yani yedim de yedim. Annem kabul etmeyince tabii benim için zaten kaçış ihtimali de kalmayınca filan ben dedim “Kesinlikle kürtaj yaptıracağım”, yaptırdım.

Sonrasında işte o 1 sene gerçekten berbat geçti. O sırada bir öğrenci evinde kalıyordum ve “****” Üniversitesi var. Türkiye denkliği olmayan diploma denkliği olmayan “****” Üniversitesi'nin Türkiye temsilcisi yani aslında yaptıkları şey kaliteli bir ilahiyat eğitimi veriyorlar, bir de kaliteli bir Arap Dili Edebiyatı eğitimi veriyorlar ama diploma denkliği yok Türkiye'de. Yani eğitimi alıyorsun ama diplomayı almıyorsun. Ben de Arapça öğrenmek istiyordum, yani hem annemin Arapça öğretmeni olması hem böyle bende tabii 2011-2012 senelerinden bahsediyoruz, inanılmaz siyasete ilgili bir insanım. Arap baharını böyle saniye saniye takip ettim. Geceleri uyumadım böyle tweetleri saatlerce okudum. Bir sürü YouTube kaydı falan dinledim, BBC'den falan takip ediyordum. Yani sürekli olarak Arap Baharı'nı takip ediyordum ve inanılmaz ilgiliyim. Bir de üniversitedeyken bizim sosyal seçmeli dersimiz vardı orada işte Ortadoğu uzmanı olan bir hocadan ders almıştım işte Türkiye dış politikası, Küreselleşme ve yeni dünya düzeni diye dersler aldım. Böyle bunlardan sonra bir de Arap baharı olunca dedim ki “Arapça öğreneyim”. Çevre mühendisliği yapmak istemediğinden eminim, Arapça öğreneyim yani işte böyle haberci olabilirim. Arapça bilen sonuçta kaç gazeteci var. İhtiyaç var bu alanda görünen o ki, uluslararası siyaset ile ilgili haber yapan bir haberci olayım. Başladım Arapça öğrenmeye orada, tabii bu işte hamile kalma olayı oldu, kürtaj oldu. Daha yeni başlamıştım yani başlangıçtaydım ve ben dağıldım. Hazırlık okudum işte bir sene orada, yani o bir sene hazırlık okudum ama ne kadar Arapça öğrendim işte dersleri geçecek kadar, hocaları kandırarak kadar ki hoca kandırmakta üstüme yoktur. Doğru düzgün okula gitmeden 4 senede çevre mühendisliğini bitirdim. Vasat öğrenci olma konusunda çok iyiyim, hiç derslere gitmeden, doğru düzgün çalışmadan mezun olan öğrenci tipi benim. O yüzden orada da dersleri, kurları geçtim. 6 kuru ve bitirdim 6 kuru da hepsinin sınavlarını da verdim, ama en düşük puandan ve hiçbir şey de öğrenmedim ve o sırada inanılmaz canım sıkılıyor zaten kötü kabuslar görüyorum, inanılmaz depresyondayım, aranıyorum yani, bir eğlence arıyorum kendime. Yani bir anlamda böyle bir hınç var içimde tarif edemediğim. Böyle bir sürekli olarak birileri ile görüşüyorum, erkeklerle korunmasız şekilde ve böyle şey olarak tanımadığım, sonrasında mesela yani bana terapi sürecinde isim listesini çıkartmamı söyledi terapist, çıkartamadım çoğunun adını. Tek gecelik, adını bile hatırlamıyorum neredeyse, hepsi internetten güvenmediğim yani güvenmen için çünkü tanıman gerekir ve tamamen kendimi tehlikeye attım ve çok ciddi zarar görebileceğim böyle bir süreç yaşadım ve ben hınçla, hırsla yapıyordum bunu. Yani seksten keyif almak değildi hedefim ya da işte böyle oradaki o yakınlık hissi falan değildi. Kesinlikle duygusal bir ilişki istemedim o dönemde, mesela tamamen böyle fiziksel, mekanik ve kafamı böyle dağıtmamı sağlayacak ama aynı zamanda sonra geri dönüp baktığımızda aslında kendimi cezalandırmaya çalıştığım ilişkiler, bana layık olmayan ve kesinlikle bana zarar verebilecek kişileri özellikle tercih ediyordum. Çünkü ben aslında zarar görmeyi hak ediyordum. Çünkü ben kürtaj yaptırdım. Çünkü ben hak ediyordum bunu yani ve o şeylerden birisinde, yani bu yaşadığım ilişkilerde gerçekten cinsel tacize de uğradım. Yani ilişki tacizi dediğimiz şeylere de uğradım ve bunların hepsini hak ettiğimi düşündüm. Yani mesela şey var tecavüz mü değil mi emin olamadığım bir hatıram var. Çocuğun adını hatırlamıyorum, yani hâlâ tecavüz mü değil mi emin olamıyorum dememin sebebi şu yani ben “Hayır” dedim ve ona rağmen devam etti, ama ben hâlâ tecavüz olmadığını düşünüyordum. Çünkü hak ettiğimi düşünüyordum bunu. Yani “Sen aşağılık bir insansın ve sen bunu hak ettin” diye düşünüyordum o zaman. Şimdi tabii o hatıraların hepsi çok bulanık gerçekten, hiç birisini de net olarak yani insanların yüzlerini hatırlamıyorum, isimlerini hatırlamıyorum, cisimlerini hatırlamıyorum hiçbir şey hatırlamıyorum ve hatırlamamam belki de iyi bir şey.

Sonra birisiyle tanıştım. 40 yaşında, ben o zaman 23 yaşındayım ve böyle güven verdi bana konuşması, hareketleri. Bir de uzun zamandır tanıyorum yani şöyle biz onunla üç sene boyunca kendisi sahaftı, kitap fuarlarında, birbirimizi bulduk işte bir kitap fuarında Beyoğlu'ndaki Sahaf

Fuarı'nda ve 2-3 sene boyunca böyle sürekli olarak birbirimizi bütün fuarlarda bulduk. Daha doğrusu şöyle, o beni bulmadı ben onu buldum ve her seferinde inanılmaz sarıyor muhabbet. “Kesinlikle görüşelim İstanbul'da ya da işte kesinlikle görüşelim başka bir zaman” filan diyoruz ama iletişim bilgimi veriyorum aramıyor. En sonunda kitap fuarında yine sene 2012 ama bu sefer bilinçli gittim. Bu sefer gideceğim ve bu adama diyeceğim ki “Beni arayacaksın” Özellikle gittim fuara, yani telefon numaramı tekrar verdim. Kaybetmiş önceden verdiğimi ve dedim ki “Ara beni”. Hatta sonra orada o da kendi numarasını verdi “Ben aramazsam sen beni ara diye” dedi. “Tamam” dedim, aradan 1 ay geçti aramadı adam. Ben de o sıra 6 kur da bitti hani Arapça hazırlık bitti. Yaz tatiline girdim. Yani eğlence arıyorum kendime, değişik bir şey arıyorum “Neden olmasın” dedim aradım “Görüşelim” diye. Görüştük, acayip kafama yatıyor adam, yani inanılmaz keyifli geliyor bana muhabbeti. Çünkü şöyle bir şey var ilk defa entelektüel seviyeme uyan birisiyle tanıştım. Evet o 40 yaşında ben 23 yaşındayım ama seviyelerimiz çok farklı değildi yani ve bir de şey yani farklı insanlarız. Çok farklı backgroundlardan geliyoruz. Yani o mesela Kürt siyaseti içerisinde, hatta direkt hani içerisinde gelen bir insan. 11 sene hapis yatmış ve işte 40 yaşında ama aslında şey yani o 11 seneyi düş, yaşı o aslında. Çünkü o 11 seneyi yaşamamış hiç ve o yaşanmamışlık hep içinde kalmış. O yüzden enerjisi inanılmaz yüksekti, pozitif böyle hayata gerçekten tutunan bir insan. Benim aşırı depresyonda olduğum o dönemde bana o hayata tutunma motivasyonu, enerjisi o kadar iyi geldi ki, yani gerçekten kendimi inanılmaz iyi hissettirdi ve biz bir ilişkiye başladık. Ama yani tabii ki şey bir ilişki; böyle esnek bir ilişki, yani sevgili gibi ama sevgili değiliz. Çünkü hem ben tedirgin oluyorum duygusal bir bağ kurmak istemiyorum hem o şeyden tedirgin daha önce evlenmiş, çocuğu olmuş filan, yani “İstemiyorum böyle bir ilişkiyi” diyor. Hatta sürekli bana işte evliliğe asla inanmadığını falan söylüyor. Ben de “Bana bunları anlatmak zorunda değilsin, gerçekten ben senden böyle bir şey beklemiyorum” filan diyordum. Üç ay filan bayağı güzel tatlı takıldık. Hatta iki ay diyeyim. Sonra beraber Büyükkada'da bir gece kalmaya karar verdik. Ramazan Bayramı'nın 3. günü gideceğiz, bir gece kalacağız sonra ertesi gün İstanbul'a döneceğiz. Ben de o sırada bayram için ailemin yanındayım kız kardeşim telefonumu kurcalamış ve mesajlarımı görmüş ve benim kendime zarar verecek bir şey yaptığımı düşünmüş. Yani burada zarar verecek bir şey derken de tabii hiçbir şeyden haberleri olmadığı için işte birlikte bir erkekle eğer biz bir otel odasında kalacaksak olacak olan şey belli yani, “Kızımız kötü yola gidecek” diye tutuşmuş kız kardeşim ve bunu anneme götürmüş göstermiş. Annem de tamam açık görüşlü falan diyorum ama benim evlenmeden önce seks yapmamı da istemiyor yani. Sonuçta istemiyor yani kadın zaten bir kere dini olarak bunun uygun bir şey olmadığını düşünüyor. Annem, babam, benden 4 yaş küçük olan erkek kardeşim ve benden iki yaş küçük olan kız kardeşim beni salona çağırdılar ve bir müdahale işte “Yanlı şeyler yapıyorsun, kendine zarar vermenden korkuyoruz o yüzden “***” deki evini kapatıyoruz.” Ben o sırada bu arada işe başlamıştım çevre mühendisi olarak, çünkü yazın eve dönmemi istemişlerdi bizimkiler. “****”deki evde kalmaya devam etmek istiyordum ben de çünkü bir daha ancak o şekilde görüşebilirdik. O da “****”de yaşıyordu. Ben de o yüzden bir yerde işe girdim çevre mühendisi olarak ve bahanem bu yani, her gün işe gidiyorum. Bu arada gerçekten her gün işe gidiyorum ve işe giderken akşamları da işte “****” görüşüyoruz. Bayram için annemlerin yanındayım müdahale “****” deki evini boşaltıyoruz, getiriyoruz eşyalarını buraya. Bugün “****” Hanımı da aradık konuştuk, patronum bu arada, işe gitmeyeceksin bundan sonra. Kendini toparlaman lazım, kendine gelmen lazım. Çok koptun, çok uçtun ve seni kaybetmekten korkuyoruz o yüzden müdahale etme ihtiyacı hissettik” dediler. Bu arada bu şekilde yani hani şey değil dayakmış, bağırmağım, şuymuş buymuş, yani gayet makul bir ses tonuyla ama gayet baskıcı bir şekilde, aynı zamanda ben o an da şey hissediyorum yani tak tak tak vuruyor bütün şeyler yani kafama. İşimi elimden alıyorlar, evimi elimden alıyorlar, hayatımı, sevgilimi elimden alıyorlar, yani her şeyimi elimden almaya çalışıyorlar şu anda. “Hayır” dedim ama bu sırada patronumu aramışlar rezalet kafayı yiyorum, yani ev arkadaşlarımı aramışlar. Adamın telefon numarasını telefonumdan almışlar adamı

aramışlar ve babam konuşmuş yine gayet kibar bir şekilde. İşte “Anladığım kadarıyla makul bir insansın, kızımı sevdiğine göre öyle olmalısın ama eğer gerçekten seviyorsan ona zarar verdiğini bil ve uzak durursan onun için daha iyi olacak, lütfen uzak dur kızımızdan” diye konuşmuş. Ben çıldırdım, kafayı yedim, yani “Nasıl bana bunu yaparsınız? Yani ben yetişkin bir insanım, siz nasıl karışırırsınız benim tercihlerime?” diye. Telefonum da o sırada annemdeydi, telefonumu da elimden almışlardı. 155’i aradım ev telefonundan ve bayramın 3. günü gerçekten apartman civciv, herkese birileri geliyor gidiyor filan inanılmaz kalabalık. Polisi aradım ve “Beni irademin dışında burada tutuyorlar, lütfen gelip beni buradan alır mısınız?” diye. Yani o zamanlar feministleri falan da bilmiyorum hiç bilmiyorum bunları, içimden geldi yani gerçekten içgüdüsel olarak böyle şey geldi. Yani “Ben polisi arasam 18 yaşından büyüğüm, beni burada tutmaya hakları yok, beni polis buradan çıkartır” diye düşündüm. Geldiler ya adamlar için de çok garip bir şey ya küçük yer bulunduğumuz yerdeki herkesi tanıyoruz. Herkes babamı tanıyor, annemi tanıyor hoca meşhur yani. Kızları arıyor, “beni burada irademin dışında tutuyorlar” diyor. Beni de tanıyorlar, çocukluğumdan beri gördüler büyürken. Rezalet yani, rezil olduk bulunduğumuz yer küçük ve aşırı dedikodu olan bir yerdir, yani tamamen rezil olduk herkese ama umurumda değil yani. Beni kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettirdiler ve benim kaçmam gerekiyordu oradan. Polislerle karakola geldik, tabii bizimkileri de aldılar karakola getirdiler. Ben o sırada telefonumu istedim polisten, polise dedim ki “Telefonumu onlardan alıp bana verir misiniz?” “Telefonumu getirdiler bana, patronumu aradım, hani “Bir değişiklik yok, ben işe devam ediyorum, siz annelerin söylediklerini takmayın onlar öyle sinirlenmişler öyle söylerler, boş verin, yani pazartesi görüşürüz” dedim. Çocuğu aradım, dedim “Böyle böyle bir şey olmuş herhalde, ben şimdi çıktım evden, karşıya geçiyorum istersen görüşelim.” “Tamam” dedi. Gittim yanına, görüştük yani ben dedim “bu şekilde beni kısıtlamaya çalışamazlar, yapamazlar yani ben özgür birisiyim. Sen benden uzak durmak istiyorsan dur, ama yani ben gerekirse bütün bağlarımı koparıp atarım ailemle, ama özgürlüğüme dokundurtmam.” O da herhalde birazcık sorumluluk hissetti. Benim tamamen böyle çünkü hattımı kırdım attım, yeni hat aldım kendime, aramasınlar diye. Ev arkadaşlarımı tembihledim kesinlikle dedim “Annem, babam, kız kardeşim kim olursa olsun ararsa açmıyorsunuz. Yani eğer açarsanız arkadaşım olarak bana ihanet etmiş olursunuz ve bu evden ayrılırim açmıyorsunuz hiçbir şekilde.” Ama adresi yani annemler kaldı ki benim haberim olmadan kaç defa da gelmişler, oradaki esnafla filan konuşmuşlar. İşte “Bizim kızımız burada yaşıyor bilmem ne işte sahip çıkın bilmem ne yani rezalet tabii ki yani esnaf mı sahip çıkacak bana? Esnaf beni taciz ediyor her gün önlerinden geçerken, yani kuzuyu kurda emanet ediyorsun yani saf işte annem ne yapsın. Sonra öyle bir ay daha filan devam ettik biz. Sonra yavaş yavaş sönümlendi ve uzaklaştı benden ve bitirdik. Yani ben bitirmek istemiyordum ama bitti. Bittikten bir süre sonra bir hafta mı 10 gün sonra mı ne ben hamile olduğumu fark ettim ve mesaj yazdım. “Böyle böyle param yok, asgari ücretle çalışıyorum, evime ancak yani biliyorsun çeviriyorum kürtaj için param yok, maddi destek istiyorum senden” dedim. Cevap vermiyor telefonlarıma hiçbir şekilde arıyorum, mesaj atıyorum, hiçbirisine cevap vermiyor. Kafam çok dolu, yani inanılmaz böyle meşgul ve çok yorgun hissediyorum kendimi eve doğru giderken “****” Caddesi’nden geçiyorum böyle çok da işlek bir caddedir, kırmızı ışıkta dalgın bir şekilde geçerken böyle bir araba yandan çarptı havaya fırlattı ve sırt üstü yere düştüm ve o anda sırt üstü düşünce böyle bütün nefesim boşaldı yani gerçekten nefes alamadım bayağı bir süre ve akşamdı. Şeyi hatırlıyorum önce sağ tarafa doğru kafamı çevirdim. İnsanların ayakkabılarını gördüm, sonra kafamı çevirdim o sırada tabii insanlar bağıyorlar, “Hareket etmesin, üstüne gitmeyin” filan. Bütün trafik durmuş, böyle yıldızlara baktım ve demek ki “Böyle bitiyormuş” dedim. Sonra birazcık vakit geçti ve nefes alabilmeye başladım ve o an insanların seslerini daha çok duymaya başladım. Böyle boğuk uzaktan uzaktan geliyor sesler işte “Ambulans çağırın, geldi mi, aradınız mı?” seslerini duymaya başladım. Nefesim düzene girmeye başladı falan böyle ve o an şeyi düşündüğümü hatırlıyorum “Bu da mı gol değil, yani

bu seferde mi olmadı. Allah'ım ölmek istiyorum ben yeter artık yaşamak istemiyorum ki daha fazla. Yani bu hayatta yeterince acı çekmedim mi yani, neden daha fazla yaşamam gerekiyor ki, yani bir kürtaj daha yaşamak zorunda mı kalacağım ben şimdi?" Ve yaşamak istemiyordum. Zaten derinlerdeydim, depresyonun derinlerindeydim öyle üstüne ilişkim bitti yine hamile olduğumu öğrendim üstüne, ailemle ilişkim tamamen bitirmiş durumdaydım, param yoktu cebimde 5 kuruş ve ölmek istiyordum, yani çok net ama kendimi öldüremiyordum. Çünkü ben hâlâ inançta dindar bir kadımdım ve benim kendimi öldürmemem gerekiyor. Yani "En azından o trafik kazasında ölebilirdim, Allah'ım bu kadarını bana verebilirsin yani, çok fazla bir şey istemiyordum." Yani böyle düşündüm.

Tabii hastaneye gidince biz artık ev arkadaşlarım şeyi noktasına gelmişti: "Ee yeter tamam, hani ihanetse ihanet, sonuçta araba çarpmış hastanelik olmuş kız, yani ailesini şimdi aramayacaksak ne zaman arayacağız?" demişler. Arayıp bizimkilere haber vermişler. Bizimkiler hastaneye geldiler.

Ben bu arada tabii orada şöyle bir şey var işte bana çarpan kişi geldi yanıma "Ambulans çağıralım" falan filan. Ben kalktım böyle "Yok yok ben iyiyim şuradaki hastaneye giderim ben" dedim. Kendim yürüyerek hastaneye gittim yani insanların taşınmasına da izin vermedim. Yardımcı olana da "Gerek yok" dedim "Bakın yürüyorum, her şey yolunda hiçbir sıkıntı yok." Bütün çantam her şeyim dağılmıştı. Ayakkabım falan fırlamıştı işte, onları getirdiler. Teşekkür ettim. Sakızı filan böyle düşürmüşüm, her şeyi topladım ve yürüyerek gittim hastaneye. E tabii özel hastane 50 metre ileride filan da hastane yani. Özel hastaneye gittim dedim "Demin bana araba çarptı. O yüzden buraya geldim." Böyle şey oldular: "Nasıl yani araba mı çarptı?" falan böyle dediler ki "Bizde yapılması gereken o kırık çıkık testi için yapılması gereken makinaların hepsi yok teknisyenler özel hastane olduğu için gece burada değil, o yüzden sizi sevk edelim" dediler, ambulansa koydular, Çapa'ya götürdüler işte.

Çapa'dayken annemler geldi işte "Neyin var kızım, iyi misin?" dediler. Ya "İyiyim" diyorum bir şeyim yok gayet iyiyim, sıkıntı yok işte bir sürü tomografi çekildi. Bir sürü röntgen çekildi falan filan hepsinin sonucuna bakıldı. Doktor geldi dedi ki iyi ki kilolusun dedi. Yağların korumuş seni kırık çıkık hiçbir şey yok, iç kanama da yok evine gidebilirsin. Dedim "Lütfen bana 2 hafta bir rapor. Çünkü ben işe gitmek istemiyorum, çevre mühendisliğinden nefret ediyorum ve lütfen bana 2 haftalık bir rapor yazar mısınız?" dedim. "Tamam" dedi yazarım. "Aslında hiçbir şeyin yok ama" dedi "Yazarım." Ya "Hiçbir şeyin yok" dediği de bu arada tabii ki bütün vücudum mosmor oldu falan, yani haftalarca da mor kaldı ama kırık, kanama hiçbir şeyim yok yani gerçekten. Bir de o zamanlar şey yapıyordum böyle başörtünün içine bir şeyler doldurup topuz yapıyordum. Dedi "O doldurduğun şeyler korumuş seni Allah'ın sevdiği kuluymuşsun, yani yoksa beyin kanaması falan geçirebilirdin çok sert çarpmışsın kafanı anlattığına göre. O doldurduğun şeyler işine yaramış, korumuş seni yastık gibi" filan. O bana "Allah'ın sevdiği kuluymuşsun" dedikçe ben böyle şey yapıyorum "Gerçekten mi, emin misiniz? Çünkü ben ölmek istiyorum." Tabii o sırada orada şöyle bir şey de oldu, bir dünya kan testi falan da yaptılar ve ben sürekli tedirginim hamile olduğum çıkacak diye. Annemler bir ara dışarı çıktılar ben yalnızdım serum falan takmışlardı o bitene kadar onlar da kafeteryaya geçtiler. Bir tane doktor geldi. Genç de bir doktordu. "Farkında mısınız, hamilesiniz" dedi. "Evet" dedim "Farkındayım" ama dedi "Biz bir sürü X-ray çektik bunu bize önceden söylemeniz gerekiyordu, yani röntgen çektik bir sürü" dedi yani "Allah bilir" dedim "Bakalım ne olacak sonumuz." Birazcık kendinizi toparlayın, bir jinekoloğa gidin" dedi. "Tamam" dedim "Yaparım". İşte 2 hafta sonra filan kendime geldim birazcık. O kafa izni de iyi geldi sonra tabii o sırada annemlerle de barışmış oldum.

O iki haftada annemlerin evinde kaldım, sonra jinekoloğa gittim. Hatta jinekoloğa gittiğim gün de annemi de yanımda aldım, götürdüm, beraber gittik. Kan testi verdim. Kan testinin sonuçlarını da aldım, zarfa baktım böyle, götürdüm anneme verdim. Annem baktı kızım dedi “Bu hormon hamilelerde yüksek çıkar” dedi. Böyle bakışlarında gördüğüm, yani hiçbir şey söylemedi sadece çok büyük bir hayal kırıklığıyla baktı suratıma. Yani çünkü onun benim için hayali insanlara örnek Müslüman herkesin takdir ettiği, herkesin örnek aldığı böyle ideal insan olmamı ama olmadı ve sadece bakışlarında o hayal kırıklığını gördüm. Sonra muayeneye girdim. Muayenede şey çıktı; kalp atışı olmadığı çıktı ceninin. Neyse annem orada derin bir nefes aldı “Ohh, işte öldürmek zorunda kalmayacağız zaten ölü, kendiliğinden ölmüş, çok şükür” işte. X-rayler’den mi, kazanın şiddetinden mi artık neyden bilmiyorum, kendisi ölmüş. Annem gerçekten orada derin bir nefes aldı bu arada, onu hissettim. Tamam, bunu kabul edebilirim yani. Mesela benim evlenmeden cinsel ilişki yaşamış olmamı kabul edebiliyor zaten kendinden ölmüş bir bebeğin kürtajla alınmasını kabul edebiliyor ama mesela şeyi kabul edemiyor, yani ben ona şeyi söyledim “Bu bebek kendi kendine ölmüş olmasaydı ne yapacaktık anne?” dedim “Doğuracak mıydım yani?” Hani “Baba yok piyasada farkındasın değil mi, ne yapacaktım?” dedim. “Biz bakardık, bir sıkıntı olmazdı, biz hallederdik bir şekilde” dedi. Ya anne diyorum “Senin itibarın, hani herkes seni böyle kanaat önderi, din kişisi olarak görüyor farkında mısın? Yani senin kızının gayri meşru bir ilişkiden piç doğurmasının nasıl bir etki yaratacağının farkında mısın?” dedim. “Önemli değil, olurdu” dedi yani “Sorun olmazdı. Seni birkaç ay bir yere gönderirdik orada doğururdun, sonra da ‘evlatlık aldık’ derdik, bir şekilde hallederdik sıkıntı olmazdı yani. Ben bir çocuğu öldürmektense bunu yapmayı yeğlerim” filan dedi. Yani ondan sonra parasını o ödedi, kürtaj oldum ve bittikten sonra işte eve gittik, beni karşısına aldı dedi ki “İyi değilsin ve daha önce yaptığımız şey belki de senin iyi olmama halini arttırdı. Müdahale etmeye çalışmamız doğru bir şey değildi, ama yardıma ihtiyacın var ama ben o yardımı verebilecek olan kişi değilim. Sen yardım kabul etmiyorsun, psikoloğa gitmeni istiyorum” dedi. “Parasını ben ödeyeceğim ama haftada bir terapiye gideceksin.” “Tamam” dedim “Giderim sorun değil.” “Ben seçeceğim doktoru da” dedi. “Tamam” dedim “Seçebilirsin.” Kendisi araştırdı, bayağı böyle etrafa falan sormuş, “En iyisi kimdir, iyi birisi olsun” filan diye, iyi bir psikolog buldu ve 6 ay terapiye devam ettim, sanırım benim için gerçekten dönüm noktası oldu diyebilirim. Hayatımdaki dönüm noktalarından birisi terapi almış olmak oldu. Çünkü orada bir sürü şeyi çözdüm gibi hissediyorum, yani ailemle ilişki kuramama, böyle uzaklaşma şeylerimi kendi içimde bir ikilik yaratmışım, bir masum dindar bakire Meryem var bir de orospu, fahişe her şeyi hak eden var. İkisi birbiriyle sürekli kavga içerisinde, ikisi birbirini sürekli olarak yeriyor. Sürekli olarak eleştiriyor yani. Birisi diğerini çok aşırı yobaz olmakla eleştiriyor öbürü diğerini çok aşırı ahlaksız olmakla eleştiriyor. Sürekli olarak çekişme halindeler ve ben yoruldu ya bu ikisinin sürekli olarak ayrı gayri duruyor olmasından ve birleştiremiyor olmaktan. Yani bir yandan inanç dünyamla bir yandan yaşadığım hayatın uymuyor olmasından sürekli olarak böyle yani kişilik bölünmesi yaşamaya kadar gelmekten artık çok yoruldu ya ve o süreçte bunları konuştuğumca konuştuğumca en son şu şeye vardı, terapist yani davranışsal terapi değildi. Ben kendim getirdim oraya yani bu şeyi demek ki, benim yapmam gereken şey bu ikisini barıştırmak için böyle çok keskin inanılmaz böyle yasakları olan geleneksel din anlayışımı bir kenara koymam gerekiyor. Çünkü o şekilde inanmaya çalıştığımda ben yapamıyorum bunu, yani bana uymuyor ve eğer inanmaya devam edeceksem de daha böyle gevşek bir bağ olması gerekiyor. Daha gevşek bir inanç sistemi, işte o zaman biraz böyle şeyleri de okumaya başlamıştım farklı yorum sonuçta İslam'ın sadece bir tane böyle erkek Sünni yorumu çok yaygın oluyor ama onun dışında bir Sufi yorumu var bir dünya işte. O zaman Müslüman feministleri bulamadım, hâlâ feminizmi bulamadım yani böyle biraz daha şeylere bakmaya başladım o dönemde ve diğer tarafta da şey fark ettim; yani gerçekten kontrolsüzce, kendime zarar verecek şekilde tanımadığım insanlarla cinsel ilişki yaşamamın arkasındaki dürtüyü çözümlenmek. Yani kendime zarar vermeye çalışıyorum,

kendimi cezalandırmaya çalışıyorum. Yaptığım şeyden dolayı cezalandırılmam gerektiğini düşünüyorum gibi böyle, bunları çözümledikten sonra aslında şey çıktı; benim için karar olarak oradan, yani bundan sonraki ilişkilerimde o kişinin gerçekten nasıl bir insan olduğuna önem vereceğim ve sevgi ilişkisi kurmaya çalışacağım. Bunu önceleyeceğim ve Allah'la olan ilişkimde de yani biraz daha böyle yani sürekli olarak cezalandıran Allah'tan, seven Allah'a geçiş yapmak. Yani aslında o beni seviyor gibi bir inanç noktasında öyle bir dönüşüme gittim ve gerçekten benim için çok önemli bir dönüm noktası oldu.

Sonra bunlar oldu, 6 aylık terapi aldım ben, terapi bitmek üzereydi. O sırada işte bir senem doldu iş yerinde ve böyle nefret ettiğim bir iş olduğu için gerçekten böyle zaten terapide inanılmaz sürekli olarak iş anlatıyordum. İşten ne kadar nefret ettiğimi anlatıyordum. Ayrıldım, o sırada birisiyle tanıştım böyle muhabbetler filan güzel konuştukça konuştukça şeyi fark ediyordum; aslında onun da ailesi böyle daha muhafazakâr dindar işte bir aile ama kendisi daha rahat böyle esnek bir bağ kuruyor din ile. İçki içiyor, öyle mesela abartmıyor ama tadında içiyor falan gibi böyle, ben öyle incelemeye başladım böyle. “Bu olabilir galiba” filan diye düşündüm sonra da “Ben seni beğendim, yani öyle konuşurken takılalım, beraber bir şeyler yapalım bakalım neler olacak” dedim. O da “Tamam” dedi ve sonra o kişi eşim oldu. O zaman için o zamanki ben için doğru bir tercihti ama şu anki ben için artık doğru bir tercih değil. İnsanlar değişiyor, zaman değişiyor ve galiba artık ben de farklı bir insanım, o da farklı bir insan. O zaman olduğumuz insan değiliz ikimiz de. O beni şeyle ilgili gaza getirdi işte “Kendine hiç güvenmiyorsun, kendini çok eziyorsun, işte sen aslında çok şey biliyorsun, neden böyle yapıyorsun” falan diye böyle beni birazcık özgüvenimi yerine getirdi. Zaten terapi süreci de ona bayağı katkı sağlamıştı ve işte gelecek planları hani “Neler istiyoruz hayattan, ne yapmak istiyorum?” falan gibi konuşurken şeyi söylemişim; ben aslında işte böyle Ortadoğu uzmanı ya da işte Ortadoğu çalışmak istiyordum filan, ama sonra işte orada çalışmam gerekti çevre mühendisi olarak ve gerçekten çok nefret ediyorum çevre mühendisliğinden ama mecburen çalışmam gerekti ve şimdi nasıl geçiş yapacağım bu alana bilmiyorum gerçekten. Kendimi de yetkin veya yeterli hissetmiyorum. Zaten Arapça hazırlık okurken de hiç doğru düzgün çalışmadım. O yüzden şimdi böyle kaldım ortada yani

Sene 2013 yazı, bana dedi ki “Bir bölüm var. Onlar” dedi “İnterdisipliner olarak birilerini kabul ediyorlar. Çevre mühendisi olmanın hiçbir önemi yok. Sen güzel bir niyet mektubu yaz ve başvur oraya, bak şimdi başvuruları da açık, başvur oraya, orada yüksek lisans yaparken zaten bulursun yolunu, ne yapmak istediğini bulursun” dedi. Gerçekten de ben orada yüksek lisans yaparken ne yapmak istediğimi buldum. Yani hayatta ne yapmak istediğimi bulduğum yer orası oldu. O zamana kadar hep böyle “O mu olsa, şu mu olsa?” filan böyle kafam çok karıştı ama çevre mühendisliği yapmak istemediğimi biliyordum yani o çok netti, ama bir yandan da aslında çevreci bir insanım, ekolojist bir insanım. Doğayı seviyorum, hayvanları seviyorum genel olarak. Ya zaten çevre mühendisliğinin öyle bir şey olduğunu zannederek yazmışım. “Doğayı sevelim, ağaca sarılalım” filan gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm ama öyle değilmiş. Neyse sonra burada tez danışmanım beni ekoeleştiriye, çevreci eleştiriye yönlendirdi, işte edebiyat eserleri üzerinden ekolojik sembollerini, doğayla ilgili sembollerini, hayvan sembollerini, işte böyle bayağı zaten edebiyat sevdiğim bir alan. Hem çevre olaylarına bağlantısı var. Bayıldım o alana, yani danışmanıma hâlâ şükrediyorum yani o alanı bana söylediği için. Bak şöyle bir alan var bence sana uyar” dediği için.

Öyle ders senemde daha orayı buldum. Oradan okumalar yaptım dedim “Tezde ben bunu çalışacağım.” Ama o kadar yabancıyım ki hiçbir şey bilmiyorum yani. Çünkü bir sürü kuram, işte açıyorum böyle edebiyat kuramları okumaya çalışıyorum mesela okuyorum oradan filan hiçbir şey anlamıyorum. Yani birazcık şey oryantalizm dersinde Edward S.'yi okuduk

onu okurken de hiçbir şey anlamıyordum zaten sadece şeyi anlıyordum işte bunların hepsi sosyal olarak oluşturmuş oldular. Yani birazcık bir şeyler anlıyordum ama yani çok bir şey anlamıyordum. Emperyalizm diye bir şey var. Sömürgecilik diye bir şey vardı. İşte “Batılılar doğululara böyle bakıyor” filan, o seviyede anlayabiliyorum ancak yani. Çünkü gerçekten sosyal bilimlerde temelim sıfır, böyle bir temel yok. Şunu fark ettim; tezimi yazmaya çalıştım ilk bir sene, ama nasıl yani yırtınıyorum böyle yazmak için. Çıkmıyor hiçbir şey, yok çünkü, doldurmamışım ki yani yok bir şey öyle bir birikimim yok. Dedim “Bu iş böyle olmayacak. Ben en iyisi edebiyat okuyayım.” Sınava girdim, Türk dili edebiyatı okumayı istiyordum, ama hiç Türkçe- matematik çalışma fırsatım olmadı. Çalışmadan da edebiyat bölümüne hani iyi de bir üniversiteye girmek zor yani. Çok çalışmak gerekiyor. Ben dedim “İngilizcem iyi”. Çünkü yüksek lisansta o derslerin hepsi İngilizceydi ve ben böyle her akşam ağlayarak yani eşime birisi sorsun “yüksek lisansı nasıl yaptı?” diye “ağlayarak yaptı” der. Her akşam böyle ağlayarak okuma yapıyorum. Ağlayarak ödev yazıyorum yani sürekli ağlıyorum, ama yani gerçekten ağlıyorum böyle gözyaşlarım pıtır pıtır dökerek böyle acı çekiyorum yani. “Neden anlamıyorum işte ben aptal mıyım” filan diyerek sonra İngilizcem iyi olduğu için dedim “ben dilden gireyim. İngiliz Dili ve Edebiyatı okuyayım.” Zaten bu edebiyat eleştiri falan çalışanlar da Türkiye’de hep baktım böyle bu arada yani bu İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümüne girmeden önce ben o tezi yazmayı önce bir 1 sene kafaya koydum. Bayağı bir kastım yani yazmak için uğraştım gerçekten. Hacettepe Üniversitesi’nde Serpil Oppermann var. Türkiye’de bu alanda çalışan en böyle meşhur hocalardan birisi şimdi Hacettepe’de değil, Kapadokya’ya geçti. Onun yanına gittim Hacettepe’ye ve hiç randevusuz filan gittim. Dedim “Ben geldim, böyle böyle bir konu çalışıyorum hocam, sizce ne yapayım?” Ya dedi “Aslında çevre mühendisliği arka planının olması da çok güzel” dedi. “Yani farklı bir bakış açısı da getirir” dedi. Yani “Tamam, edebiyatta eksiklerin vardır illaki, ama onları da kapatırsın” dedi. “1 senede olmasa da 2 senede yazarsın tezini” dedi. “Çok güzel konu seçmişsin buradan devam et” dedi, gaza getirdi beni. Dedim “Peki siz benim tezimin danışmanı olur musunuz?” “Yok” dedi, “Çok öğrencim var ve kendi öğrencilerime yetişemiyorum” dedi, “Olamam ama sen yap. Yine de yaparsın” dedi. “Bence sen bunu yaparsın” filan dedi. Neyse ben oradan da biliyorum İngiliz dili edebiyatı bölümünde dünyada bakıyorum ekoeleştirici tezleri hep İngiliz dili edebiyatı bölümünde yazılmış ya da işte Amerikan dili edebiyatında yazılmış falan, böyle yani ağırlıklı olarak İngiliz Dili Edebiyatçıları ilgileniyor bu işle. Dedim “Ben İngiliz Dili Edebiyatı okuyayım”. Girdim 2016 senesinde, daha işte geçen hafta son finalimi verdim. Bu sene mezun oldum İngiliz dili edebiyatından, 3.55 ortalamayla bitirdim. Yani ilk defa bu arada vasat bir öğrenci olmadım. Gerçekten çalışkan bir öğrenci oldum, çünkü sevdim gerçekten. Beni çağıran yani hani beni çağıran şeyi buldum. Yani edebiyatmış hep beni çağıran şey, ama çok geç buldum tabii yani şu an 31 yaşındayım ve lisansı yeni bitirdim ama çok iyi oldu benim için gerçekten.

2016 senesinde başladığımda işte ilk iki sene bayağı böyle temel bir şeyler öğrendikten sonra artık dedim “Tezimi yazabilecek hale geldim galiba.” 3. sınıftayken yavaştan tezimi yazmaya başladım. İşte geçen yıl Ağustos ayında savundum tezimi. Kasımda da mezun oldum yani yüksek lisansımı da aradan çıkarttım. Sadece lisans değil, yüksek lisansımı da aradan çıkarttım ama bu sırada hayatımda olan en büyük değişim bu değildi.

Aslında yani evet ya şöyle bir şey oldu bir anda, bir sürü çok güzel şey olmaya başladı. İngiliz dili edebiyatını buldum, tezime odaklanabilmeye, artık anlayabilmeye başladım. Ne ile ilgili konuştuğumu anlamaya başladım, neyden bahsettiğimi, o sırada işte bir yandan yüksek lisansta da aldığım derslerde işte çokkültürlülük, oryantalizm, postkolonyalizm falan filan derken 2017 senesine geldik. Ocak ayı ben kara kara düşünüyorum diyorum ki “Referandum olacak, nisan ayında anayasayı değiştirecekler. Bizim ülkemizi mahvedecek bu benim, buna engel olmam lazım.” Yani bir yandan da akademi filan bir yandan devam ediyor ama bir yandan ülkeyi

kurtarmamız gerek. O yüzden başladım ne yapabilirim diye bir şeyler aramaya yani şimdi gidip bir siyasi partide çalışmak istemiyorum. Çünkü kendimi hiçbir siyasi partiye ait hissetmiyorum. Tabii ki hayatım boyunca olduğu gibi hâlâ öyle devam ediyorum yani ve AK Partiye zaten artık iyice karşıyım yani zamanında oy verdim ama şu noktada yani 2017'de zaten iyice karşıydım. 2013'ten sonra artık öyle olmuştu ve şey yaptım insanlar bir şey söylemiyorlar bu konuyla ilgili. Gececek bu başkanlık, yani biz diktatörlüğe gidiyoruz yani. Neyse araştırdım, böyle bir yerler buldum kendime işte hayır meclisi kurdum her ilçede “****” ilçesindeki Hayır Meclisi'ne katıldım ama “****” diye bir ekip kuruldu. Çoğulcu böyle bir organizasyon sadece bu referandum sürecinde insanları bir araya getirmek için kurulmuş bir şey. Onları buldum Facebook'ta yan taraftan çıkan reklamlardan buldum ve katıldım bir toplantılarına ama her gittiğim yerde inanılmaz böyle ajan muamelesi görüyorum. Bayağı ajan muamelesi görüyorum, yani enteresan niye öyle oluyor bilmiyorum ama herkes bana tedirginlikle yaklaşıyor. Ya bir yandan da şimdi evet, muhalifim ama benim muhalefetim hep evden yapılmış bir muhalefet. Yani benim eşim işte Kürt olduğu için ve biz de işte 2013'ten beri sürekli artık onunla şey olduğumuz için yani ev içerisinde bir politik eğitim durumu oldu benim açımdan ama bunu dışarıda yani 2013-2017 arasında 4 sene böyle bir süreçten geçtikten sonra dışarıda bunu anlatma, kendimi anlatma ya da kendi politik duruşumla ilgili bir şey yapmam ilk defa yani 2017 senesinde oldu. O referandumun öncesinde yani dolayısıyla insanlar tedirgin oluyorlar yani daha önce hiçbir yerde yok, “Muhafifim” diyor ama bildikleri bazı muhalif gruplar var mesela Müslüman muhalif grupları, Antikapitalist Müslümanlar var falan, böyle şu bu filan bildikleri bazı şeyler var ama ben onların hiç birisinden de değilim. O yüzden güven duymuyorlar, yani “Sen nereden çıktın, geldin buraya Facebook reklamından mı yani?” Hiç güven uyandırmıyor yani. “Yine de ajan da olsa biz bunu değerlendirelim” dediler. Şöyle “****” iskelesinde “Hayır” bildiri dağıtıyoruz. Yani insanlar yanımdaki başka bir arkadaş uzatınca almıyor bildiriye, ben uzatınca alıyor. Yani bir yandan beni ajan gibi görüyorlar ama bir yandan da halk bunu istiyormuş yani ben uzatınca böyle gerçekten kabul ediyorlardı yani garip bir şekilde. İnsanların kafasında başörtülüler ile ilgili bizim hepimizin çok iyi, çok düzgün insanlar olduğumuza dair bir şey mi var bilmiyorum öyle bir kamuoyu görüşü mü var yani bilmiyorum, ama öyle bir muamele olduğunu söyleyebilirim. Ben öyle bir muamele gördüm yani gerçekten ve arkadaşlar da bunu fark ettikleri için beni işte bütün böyle muhafazakâr yerlerde dağıtım yapacakları zaman beni hemen ekibe alıyorlar. Pazarda dağıtıma çıkacağız mesela, “Gerek yok gelmesin” ama işte biraz daha böyle mesela muhafazakâr yerlere gideceksek götürüyorlardı. Oradaki kitle daha böyle sevimli geliyor filan neyse o sırada şeyi keşfettim yine Facebook'ta bir sponsorlu etkinlik karşıma çıktı. “Kadınlar referandumunu konuşuyor” diye bir platform, inisiyatif varmış ve onlar böyle bir etkinlik düzenliyorlar. İşte etkinlikte platformun bir ofisine gittim. Dinledim, kafama yattı söyledikleri şeyler. Bayağı da şeydi bu arada katılımcılara da açık, yani herkesin konuşabileceği bir şeydi. İkincisi oldu ikincisine de gittim. Sonra oradaki arkadaşlarla tanıştım filan ve şeye karar verdim, bu arkadaşlara katılma kararı verdim. Sonrasında 2017 yazı boyunca tabii bu arada ekibi 6 kişiden filan oluşan minicik minicik bir ekipmiş. Ben orada kocaman, o kalabalık işte 50 kişilik toplantıyı görünce ondan böyle “Bayağı önemli bir şey” filan diye düşündüm. Çünkü full doldurmuşlardı mekânı, meğerse öyle değilmiş ve yazın işte bir şeyler yapmaya çalıştık filan sonra ben yine bir depresyon dönemine girdim birazcık ve tezi yazmak için de birazcık kendi içime kapandım. Uzaklaştım ama sonuçta oradan bir bağ kurulmuş oldu o arkadaşlarla. Bir de bir yandan biz arkadaş da olduk yani sadece orada değil mesela, sonrasında onların etkinliklerine katılmayı bırakmama rağmen arkadaş olarak görüşmeye devam ettik. Bu noktada hâlâ kendime “feminist” diyor muydum bilmiyorum yani 2017 senesinin belki sonlarından filan bahsettim yani hâlâ “feministim” demiyordum. “Kadın hakları savunucusuyum” filan diyordum sonra İngiliz Dili Edebiyatı bölümü yani neredeyse tamamen feminist hocaların tamamen metinler üzerinden feminist okuma yaparak yönettikleri bir bölümdür. Dolayısıyla ben 2016'da orada başladım hani ilk senemdi orada, 2016-2017

senesi ilk senede böyle daha tam zehri alamamışım demek ki ama 2. senede aldım yani. Tabii orada birazcık karıştı yani arkadaşlarım, biz orada bir dünya feminist okuma yaptık. Ben mesela Bell Hooks, Maira Miles'ı filan ilk defa metin okumalarında okudum. 2017 senesinin yazında, ama sonrasında da mesela ikinci sınıfa başladığımızda da mesela bayağı Margaret Atwood filan okuduk okulda, dolayısıyla işte Virginia Woolf, daha geriler işte Mary Wollstonecraft, Chellis falan filan. Ben oldum yani, 2018'de kesin olarak feministim. 2017-2018 ders yılı benim kendimi feminist olarak ortaya koyduğum zaman oldu. Sonra 2018'in başında "****" bana dedi ki "Biliyorum, bu sıralar depresyondasın. Çok böyle siyasi şeylere filan bulaşmak, karışmak istemiyorsun. "Çünkü ben hayal kırıklığına uğradım yani nisan ayında referandumda o kadar çok uğraştık, o kadar çok uğraştık ki gerçekten çok çalıştım. Yani sabahın altısında çıktım bildiri dağıtımına, yani hayır çıkması için gerçekten çok çaba gösterdim ve bu arada %53 hayır çıktı. Hiç beklenmeyen bir orandı. Bunda gerçekten rolüm var mı bilmiyorum ama olsun bence ama sonrasında mesela hayır çıkmadı. Türkiye genelinde evet çıktı. Zaten bir dünya adaletsizlikler oluyor etrafımızda, işte KHK'larla insanlar işlerinden atılıyorlar etrafımızdaki insanlarla bir şey kurmaya çalışıyoruz ama korkuyoruz böyle, "Bunu söylersek eğer bizi fişlerler mi, bize bir şey yaparlar mı?" Birazcık da ayrılma sebebim de yani ayrılmadım aslında birazcık sadece dedim ki "ben bu sıralar kendimi iyi hissetmiyorum, bana dokunmayın bir süre" dedim, ama yani bağımı filan koparmadım. Yine arkadaş olarak görüşmeye devam ettim. Sadece toplantılara katılmadım, zaten onlar da bir süre sonra devam ettiremediler toplantıları. Çünkü çok ciddi bir fişlenme, yani vay efendim yani gerçekten bir de sadece şey de değil bizim bu 2017 senesinde yaşadığımız şey şu oldu: Fetöcü olarak damgalanma. Çünkü bunlar başörtülü kadınlar ve AKP'ye karşılar. Öyleyse ne olabilir: Fetöcü olabilirler. Hâlbuki hepimiz HDP'liyiz, ama hayır Fetö'cü olabilirler, yani çünkü terörist olamazlar ama olabilirler, Fetöcü terörist olabilirler, ancak böyle olabilir yani. O yüzden çok zordu içeride kalmak, bir şekilde siyasi bir şey söylemek ya yine de ona rağmen mesela bu KHK'lı akademisyenler için nöbet tutuluyordu ve şöyle bir şey oldu; grup grup alınıyordu o nöbetler. Bizim normalde alacağımız gün farklıydı ama sonra bizim gruptaki arkadaşlara uymadığı için gününü değiştirdik. Biz günümüzü değiştirdik aslında bizim normal gitmemiz gereken günde gözaltı yapıldı. Arkadaşlar gözaltına alındı. Biz yani böyle bayağı bildiğin şans eseri kurtardık paçayı. Bu bizim için şey, bir şok oldu yani hani gerçekten biz de olabildik ve hiçbir şey bilmediğimizi fark ettik. Biz kendimize "Politigiz" diyoruz işte "feminist" diyoruz, bir dünya şey söylüyoruz ama baktığında gözaltına alınsak ne yapacağımızı bilmiyoruz ve korktuk açıkçası. Sonrasında da birazcık sönümlendi. Ben depresyonumla baş başa kaldım. Eşim yurtdışına çalışmaya gitmişti ve yalnızdım. Birazcık kendime vakit ayırdım. Yalnızlığın tadını çıkarmaya çalıştım, derken âşık oldum ama o da hiç hoş olmadı. Tabii biraz yalnızlığın tadını çıkarttım, iki ay filan sonra ocak ayında bir gün metroda dururken en sevdiğim enstrümanlardan birisi kanundu o zamana kadar. Şu an değil ama çok severdim ve kanun çalan bir metro işçisinin önünde resmen çakıldım kaldım yani orada. Hem müzik hem çocuğun kendisi böyle bayağı böyle hipnotize olmuş gibi bakıyorum. Videosunu çekiyorum filan, sonra kafasını kaldırdı gülümsedi. Ben de gülümsedim. Müziğin bitmesini bekledim sonra yanına gittim. Sonra "Çok güzel çalışıyorsun" falan dedim. "Teşekkür ederim" dedi. Çok kibar böyle şey bir çocuk yani. Dedim "Başka yerlerde çalışıyor musun, dinlemek isterim" dedim. "Evet" dedi, "Hatta bu akşam bir restoranda çalışıyorum" dedi "Dinlemek istiyorsan gel" dedi. "Tamam" dedim "Geleceğim." Eminim inanmadı gideceğime, ama ben gittim. Sonra o akşam orada başladı arkadaşlığımız, bayağı saatlerce muhabbet ettik. O müzik çalmayı bitirdikten sonra ve haftanın 3-4 günü filan beraber geçirmeye başladık yani. O sene mesela hayatımın böyle kayıp senesi gibiydi. Yani başka hiçbir şey yapmamışım. Sadece onunla vakit geçirmişim o kadar ama sevgili olmadık yani hani sadece arkadaştık. Ben aşkıttım ama o başka birisine aşıkta. Ben zaten evliydim. Bu arada evlilik beni durdurur muydu emin değilim, ama zaten onun hiçbir zaman öyle bir şeyi olmadı. Sonra ben bir noktadan sonra açıldım ona "Ben sana aşığıım" diye. "Ben seni arkadaşım olarak görüyorum" dedi. "Zaten

başka birisine aşığım biliyorsun” filan dedi. Her şeyi konuştuk yani konuşmadığımız hiçbir şey kalmadı.

O süreçte çok kırıldım sanırım, yani beni görmemesine kırıldım. Aslında hoş bir insandı ama bir yandan da bilmiyorum sanırım biraz da toksik bir insandı. Tam isimlendiremiyorum ne yaşadığımızı, ama neredeyse komple bir senemiz birlikte geçti ve nasıl geçtiğini bile anlamadık. Birlikte Amerika'ya gittik ya yani bilmiyorum bunu gerçekten başka kimle yapardım ama yani şey açısından başka kim beni bu kadar itekleyebilirdi; “Vize al beraber gidelim, gezelim.” Onun menajeri oldum tabii çok kısa bir süre sonra bana menajerliğini teklif etti. Dedi ki “Ben İngilizce bilmiyorum, senin İngilizcen çok iyi, ben yurt dışında çalışmak istiyorum ama dil engeline takılıyorum. “Ama Green Kartı var yani Amerika'ya yerleşme hakkı var normalde, ama gidip yerleşmiyor. Çünkü dil bilmiyor, kendisine güvenmiyor. “Gel” dedi “Beraber gidelim, Amerika'ya yerleşelim.” Bir yandan şimdi aşığım bir yandan böyle teklifler geliyor daha henüz açılmamışım. Vizeyi aldık filan ama ben sürekli şeyi düşünüyorum yani bu arada vizeyi aldık ama gidip bir bakacağız, yani eğer iş varsa yerleşeceğiz yoksa geri döneceğiz. Bir yandan sürekli olarak şeyi düşünüyorum yani nasıl olacak? Biz sevgili mi olacağız, arkadaş olarak mı, menajer-sanatçı ilişkisi mi nasıl yani hangi sıfatla gidiyoruz biz birlikte. Sürekli bunu düşünüyorum ama hiçbir şekilde bir yandan da şöyle bir şey var birlikte uyuyoruz ama dokunmak yok, uyuyoruz sadece aynı yatakta. Çünkü şöyle başladı. Onun evinde başka rahat yatak yoktu ve o yüzden orada ikimiz de yatağın iki tarafını kullanarak uyumaya başladık ve sonrasında bu gerçekten alışkanlığa dönüştü filan. Hiç sorgulamadan direkt birlikte “Ben yatmaya gidiyorum, geliyor musun” “Yok gelmiyorum, ben biraz daha takılacağım” şeklinde çok doğal bir şeye dönüştü. Bayağı birlikte yaşıyor gibiydik. Ben kendi evime haftada bir filan gidip böyle yeni çamaşır alıp işte bir şeyler yapıp böyle evi toparlayıp azıcık çıkıyordum, geri gidiyordum filan, böyle birlikte yapmadığımız hiçbir şey yok neredeyse ve 24 saat sürekli konuşuyorduk. Sürekli bir şeyler anlatıyorduk birbirimize. Hiç sıkıldığım bir an dahi hatırlamıyorum, ama bir yandan kendimi çok kötü hissettiğim zamanları hatırlıyorum. Çok değişikti, çok farklıydı. İlk defa yaşadığım bir şey, ama bir yandan da çok kötü hissettiğim yanlar oldu. Mesela başka bir kız geldiğinde ve sabah onunla birlikte kanepede uyduğunda çok kötü hissettim kendimi, yani bir şey olmadı aralarında. Akşam içtik beraber sonra ben erken gittim yatmaya çünkü içki uyku tetikledi filan. Biraz da erken uyanmışım, erken gittim yatmaya salondaki açılabilir çekyatta da o ikisi birlikte yatmışlar. “Neden gelip benim yanımda yatmadı” diye çok bozuldum, ya da bana işte âşık olduğu kadını anlatıyordu. Bu arada âşık olduğu kadın, şey yani bir eski Türk filmi vardı sinemada, adam kadının sadece resmine âşık biri, yani kadının kendisi geldiğinde adam onu istememişti ve bence o adam da o kadının sadece fikrine âşıkta aslında. Çünkü anlattığı şeylerin hiçbirisi o kadınla alakalı değildi. Hep kendi kafasında yarattığı o kadına dairdi ve 17 yaşında âşık olmuş ona ve biz tanıştığımızda benden de 3 yaş büyük, yani 16 yıldır filan o kadına âşık ama aralarında aslında hiçbir zaman bir ilişki olmamış. Platonik gibi sadece birkaç defa sevişmişler ve bunların hepsi de genellikle kadın evli bu arada, kocası ile arası kötü olduğunda, kafası attığında bunun yanına geliyor ve yaraları sarılıp, sevgi görüp, kucaklanıp depoları dolduruyor işte, enerjiyi alıyor, kocasına geri dönüyor. Yani bu şekilde bu. O da böyle kullanılıyor. Yani bir yandan da ama kendi hatası. Çünkü 16 yıldır bu şekilde devam eden bir şeyi artık bitirmen gerekiyor, sağlıklı değil. Çünkü çoğu şey, aslında o kadının hayalini dair duruyor. O yüzden ben bir süre sonra o anlattıkları beni gerçekten hani şey söylemeye başladım sürekli olarak “Sen âşık değilsin, sen onun ideasına âşıksın. Bir idea var kafanda ama siz birlikte olsanız aslında senin hayal ettiğin gibi olmayacak hiçbir şey. Yani seni kullanıyor görmüyor musun? Yani o adamdan boşanmayacak, onunla ilişkisi her zaman devam edecek.”

Böyle beni inciten başka şey beden dismorfisine sebep oldu. Ne deniyordu ona kendi bedenine yabancılaşma, böyle bedenini tanıyamama şeyi. Yani sürekli olarak kendisi bu arada boyu benden 3 cm kısaydı. Ben 1.65 filanım o da 1.62 falandı sanırım, ya da öyle bir şeydi. Onun kısa boylu olduğunu, komplekse çevirmediğini kanıtlamak için mi yoksa gerçekten bundan şey yaptığı için mi bilmiyorum ama sürekli olarak beğendiği kadınların hep işte 1.75–1.70 manken gibi kadınlar. İşte uzun ve ince bacaklı kadınlar. “Kadın dediğin sıksa bacaklı olacak” filan gibi şeyleri vardı ve ben de genetik yani kalın bacaklıyım, yani buna yapılacak bir şey yok ve boyum da uzun değil ama senden daha uzunum bunun farkında mısın bilmiyorum ama ve hep içimden bunu geçirdim. Yani senden daha uzunum. Bunu bana yönelik söylemiyor yani “Seni beğenmiyorum, çünkü uzun ve sıksa bacaklı değilsin” demiyordu ama “Benim beğendiğim kadınlar hep böyleler” filan gibi şeyler diyordu. Şey yani “Ben beğenilecek bir kadın değilim, benim fiziksel görünüşüm beğenilecek bir görünüş değil. Benim âşık olduğum adam benim fiziksel görünüşümü beğenmiyor, böyle bir görünüş istemiyorum” filan gibi böyle sürekli olarak kendimle ilgili, bedenimle ilgili kötü hissetmeme sebep oluyordu bu ve hatta kendimi aynanın karşısında bacaklarıma bakıp “Neden bacaklarım daha ince değil” diye ağlarken de buldum yani. Bunu da yaşadım gerçekten kötü bir duygu ve özgüvenimin altını acayip oyan bir şey oldu bu.

O yüzden yani birlikte iken hiç sıkılmadım, gayet güzel vakit geçirdim ama bana çok kötü etki yaratan, yani benim hayatımda kötü etki yaratan bazı şeyler oldu bu ilişki süresince ve gerçekten özgüvenimi kaybettim. Tamamen kaybettim yani kendime duyduğum özgüveni tamamen kaybettim ama bu ilişkinin çok komik bir bitişi var ya, Amerika'ya Los Angeles'a gittik. Oradaki mekanlar ile görüşüyoruz işte “Böyle bir müzisyenimiz var, çalışmak ister misiniz?” diye menajer olarak müzisyen tanıtıyorum. Daha çok böyle şeylere gidiyoruz işte İran restoranları, işte Türk restoranları, Yunan restoranları filan, yani kanun müziğinin böyle uyacağı güzel otantik, etnik, yemek yapan restoranlar. En sonda artık sıkıldım. Bunların hepsi böyle şey bir de bu arada bu görüşmelere giderken ben Amerika'dayken şöyle bir tercih yaptım. Zaten hayatımın daha sonrasında zaman zaman böyle geçişkenliği böyle kendi içimde kuruyorum. Evet başörtüsünden dolayı, başörtüsü yasağından dolayı çok acı çektim ve bunun devlet tarafından bana dayatılmış olması bir psikolojik şiddetti. Devletin kadınlar üzerinde uyguladığı bir şiddetti, ama oradayken mesela takmamayı tercih ettim. Yani “Amerika'dayken takmayacağım” dedim kendi içimde ve Los Angeles'taki görüşmeleri, menajer olarak yaptığım görüşmelerde işte bayağı böyle şık giyindim. Saçlarımı güzel güzel yaptım. Topuklu ayakkabılarımı geçirdim ayağıma o şekilde. Zaten bunların hepsi adama daha fazla kendimi beğendirmeye çalışmaktı. Yani bir yandan bunun farkındayım şu an farkındayım, o zaman değildim ama şu an farkındayım. Neyse sonra döndük. Burada da işte Kültür Merkezinde konser için yer verilecek, işte görüşmeye çağırdılar. Ben de okul çıkışı daha yeni dönmüşüz bu arada Amerika'dan, 3 gün falan geçmiş. O benden bir 10 gün erken döndü. Ben kız kardeşim Amerika'da onun yanına geçtim, 10 gün de orada kaldım. Sonra döndüm. Ben döneli 2 gün falan olmuş ama o jet lag etkisini atlatamamışım. Uyku saatlerimi hâlâ düzene sokamamışım. Okulun ilk iki haftasını kaçırdığım için daha fazla devamsızlık yapma hakkım yok. O yüzden okula gitmem gerekiyor. O jet lag halimle ve okuldan çıktım bir de tam gün dersim 9'dan 5'e dersimin olduğu bir gündü. Çıktım okuldan, bitik durumdayım ve görüşmeye gideceğiz. Koştur koştur geldim, çıkmadan önce adam yetişmemiz gerekiyor filan buluştuk. Dedi ki “Böyle mi geleceksin?” Ben de anlayamadım, yani nasıl gelecektim yani hani. “Nerede turuncu elbisen” dedi. Los Angeles'ta iken öyle görüşmelere giderken giydiğim turuncu elbiseyi kastediyor. “Yok dedim turuncu elbise filan.” Zaten iki gün önce Amerika'dan geldik, bütün gün dersteydim yani bir de giyinip süslenmekle mi uğraşacağım. Yani “Tamam o zaman gitmeyelim” dedi. Önce şey dedi “Gir şimdi Starbucks'ta çıkart” dedi. “Başörtünü çıkart” demeye çalışıyor. Dedim bu yaptığının işte “Sokağa mini etekle çıkamazsın” diyen dayıdan,

amcadan farkı yok. Yani sen söyleyemezsin bana bunu, “Ama Los Angeles’ta yapmıştın” dedi. “Los Angeles'ta kendi isteğimle, kendi tercihim ile kendi istediğim zamanda yaptım. Sen bana bunu da yapamazsın, sen benden bunu isteyemezsin. Ha istedin, hayır dedim. Israr edemezsin yani böyle bir hakkın yok.” “Bu seninle alakalı bir şey değil, bu benimle alakalı bir şey ama işte sen beni temsil ediyorsun menajer olarak” dedi. “O zaman beni menajerlikten kovarsın. Dersin ki seninle çalışmak istemiyorum daha fazla.” Yani bir yandan da şöyle bir şey var, İBB’nin kültürel etkinlikleri için evrak vermeye gittiğimde başörtülü gitmem işine gelmişti. Şimdi CHP’li belediye olunca mı değişti iş? “Kusura bakma da senin oyuncağın değilim ben” dedim yani “Senin istediğin şey olamam her zaman. Ben kendi istediğim zamanda kendi istediğim şey olacağım” dedim ve orada bitti o arkadaşlık. O bir senelik, o çok yoğun böyle, her şeyin inanılmaz güzel, yani bitti derken biz yine görüştük. Birkaç ay görüşmeye devam ettik ama benim için bir ilişki, o bağ orada o noktada koptu. Çünkü benim bedenimle alakalı bir şeye böyle bir hak iddia etmesi, yani sonra işte şey demesi “Tamam o zaman, başka gün ben yalnız giderim ya da işte başka gün sen başını açarak gidersin” filan demesi bana inanılmaz çirkin geldi ve gerçekten hayatım boyunca yaşadığım bütün o şeylere geri döndüm yani. Özgürlüğümün kısıtlanmaya çalışıldığı, bir şekilde tercihlerimin hem devlet tarafından hem ailem tarafından hem etraf tarafından herkes tarafından sorgulanmaya çalışıldığı ve böyle baskılanmaya çalışıldığı yani onların hepsi bir anda geri geldi bana, yani o anda ve çizgiyi orada çektim. “Hayır” dedim yani “Burası senin alanın değil, burası benim alanım ve bununla ilgili bir şey söyleyemezsin.” Yani kalın bacaklarım ile ilgili bir şeyler bu arada direkt bana yönelik olarak hiçbir zaman söylemedi ama ben onu hep üstüme aldım, ama bu noktada artık dedim ki “Hayır, bununla ilgili hiçbir şey söyleyemezsin. Bu senin haddine değil, yani sen kimsin.?” Sonrasında biletlerimiz alınmış olduğu için işte bir iki yere gittik beraber. İnanılmaz tatsız yani, ben hatta şey oldum. “Ben bu adamda ne bulmuşum?” diye. Büyü bozuldu çünkü, yani o çok saygılı her şeyi tartışabilen her şeyle ilgili konuşan, bir de şey de tabii çok hasta olduğum, sevdiğim özellikleri böyle yastık kılıfını sürekli değiştiriyor, yataklarını düzenli değiştiriyor, işte böyle titiz bir adam. Temizlik yapıyor ondan sonra evde kendisi yani çok çeşitli yemek yapamıyor ama et kızartıyor filan, böyle bir şekilde domestik bir tarafı vardı ve ben domestik erkekleri severim. Mesela böyle “Evde sana bir şeyler hazırlayayım, evde beraber takalım” diyen bir erkek arkadaşım olsa herhalde böyle gerçekten sonsuza kadar âşık kalabilirim ona. Yani beni tahrik eden şeyler bir erkeğin evi süpürmesi. Bununla ilgili bir karikatür vardı ve bence çok doğru yani eşinizle daha iyi bir seks hayatınızın olmasını mı istiyorsunuz öyle ise ev işlerinde iş paylaşımlarına katılın. Gerçekten de öyle bu arada, bu aynı zamanda eşimle ilişkimin kötüleşmesinin direkt gerçekten kaynaklarından birisi. Hiçbir şekilde ev işlerine katılmıyor oluşu, bayağı bildiğin benim için böyle onunla ilgili bitiren şey oldu. Hoşlanmıyorum yani. Artık bu noktada sonra o bitti. O sırada artık 2018 senesinin kasım aralık ayları 2019 senesine falan geldik ve bir kopukluk oluştu orada ve ben feminizmi artık zaten içselleştirdim filan böyle. Tabii o sırada bu adam çıkınca hayatımdan büyük bir boşluk oldu. Sosyal boşluk, yani etrafımda kimseyi bırakmamışım ki. 7/24 adamın kölesi olmuşum yani sürekli ihtiyaçlarını karşılamak, onunla birlikte olmak için bütün arkadaşlıklarımı boşlamışım. Bütün şeyleri boşlamışım. İşte bir tek sadık kalan tek bir şey var. Çarşamba günü bu arada müzik yapıyoruz. Ben şarkı söylüyorum, o gitar çalıyor, böyle bir sadece sadık kalan tek şeyim bu. Onun dışında arkadaşlık filan kalmadı, yani her şey bitti. Adamın dışında hiçbir şey yok, yani kalmamış hayatımda. Neyse o sırada ben zaten öğrenci evine taşınmıştım. Kendi evimden bir öğrenci evi kurmuştuk arkadaşlarla birlikte, birazcık da masrafları azaltmak adına. Çünkü benim eşim yurtdışında çalışıyor. İnanılmaz korkunç bir iyi maaş alıyor ama bir yandan da bana sürekli ekonomik şiddet uyguluyor. İşte diyor ki “Ben, sen orada çarçur et diye burada para kazanmıyorum. Bu parayı biriktirmek için kazanıyorum, yani sonuçta birikim yapacağım bununla işte bir şekilde bir şeyler satın alacağım. İşte ev almak için şu bu” falan filan. “O yüzden harcamalarına dikkat et, çok harcıyorsun” bilmem ne falan filan diye sürekli bir hesap sorma.

“Neden bu kadar çok harcıyorsun? Daha az harca, tasarruflu ol” falan filan. Ben de zaten o yaz dolar da çok yükseldi, yani aslında maaşı nasıl arttı biliyor musun, dolarla maaş alıyordu hani neredeyse bir anda iki katına filan çıktı maaşı yani, ama ona rağmen bana böyle şey “Daha az harca” diyor. Dedim ki yani “Enflasyon oldu, her şeyin fiyatı bir anda fırladı, yani doların fiyatı nasıl fırladıysa her şeyin fiyatı bir anda fırladı. Türkiye’de değilsin, buradaki durumu bilmiyorsun, oradan atıp tutuyorsun.” Ya işte diyor “Yogaya filan da gitmeyiver.” Dedim “O benim akıl sağlığım için. Yogaya gideceğim, yani karışma yogama.” Öğrenci evine geçtim dedim “Al sana, kirayı dörtte birine düşürdüm daha da ne yapayım yani?” Ondan sonra orada 1 sene yaşadım, o sırada biriyle tanıştım. Çok tatlı ya gerçekten onu çocuk sever gibi seviyorum. O beni öyle sevmiyor da böyle sürekli olarak peşimde, kuyruğumda dolaşan biri olarak böyle ilgimi çekmeye çalışan filan bir tip yani.

Çok tatlı ve çok yakışıklı bir çocuk bu arada gerçekten, ama benden 5 yaş küçük ve ben o sırada daha hâlâ işte bu müzisyen olan arkadaşım yasını tutuyorum yani. “Nasıl böyle bir şey yaptı, neden ben bir senemi bu adama harcadım?” falan yani. Orada bir yandan tanıştık ama bir yandan ben hâlâ içsel olarak gerçekten şeyin yasını tutuyorum, yani “Neden öyle oldu?” işte. “****” bayağı ayağa kaldırdı beni o süreçte özgüvenimi gerçekten hem böyle çok güzel muhabbetler yapabildiğim bir insandı hem de sürekli olarak şey noktasında onaylayan, bu çok önemli bir şeymiş bu arada, bunu gerçekten ilk defa onunla fark ettim. Yani “Sen çok güzel bir kadınsın, sen harikası” falan gibi bir şeyler ama yani şey noktasındayım böyle “Şu anda seninle sevişmediğim için böyle düşünüyorsun, birlikte olsak bu büyü bozulacak sen bana bu kadar hayran filan olmayacaksın. O yüzden bunun daha uzun devam etmesi için seninle sevişmeyeceğim.” Çocuğu gerçekten süründürdüm diyebilirim. İşte tezimi yazma sürecimde falan bana aşırı inanılmaz destek oldu. Böyle psikolojik destek noktasında aşırı destek oldu. Hem o hem ve işte bir yandan da böyle kendimi toparladıkça arkadaşlarla daha sık görüşmeye başladım ve onlar da gerçekten kendimi yeniden kendim gibi hissetmeme yardımcı oldular. Hani o 1 senelik kayıp seneden sonra yeniden kendim gibiyim. Çünkü o sene hiç şey de yapmadım, yani bir aktivizm, bir politik olarak bir şey filan sadece bütün bir sene adamla geçmiş ya. Başka hiçbir şey yok. Okula bile doğru düzgün gitmedim. Bu benim için çok önemliydi. Bütün ortalamamın yerle bir olduğu sene, yani normal şartlarda öyle bir şey olmasaydı, öyle bir 1 sene olmasaydı ben 3.7-3.8 ile mezun olacaktım. Bu lisanstan 3.55 olmasının sebebi o sene yani ve hâlâ görüşüyoruz.

“****” yüksek lisansa yolladık onu. Orada bir sevgili yaptı kendisine. Sonra geldiğinde bana dedi ki “İşte artık sevgilim var.” Ha bu arada tabii biz şey bir noktadan sonra evet süründürdüm çocuğu, ama sonra biz seviştik. Güzeldi, iyi de yaptım. Çok da iyi yaptım. Genç de iyi oluyormuş. Çünkü erkekler yaşlandıkça daha toksik oluyorlar, çok net yani. Toplumun o böyle erkek gibi erkek dalgasına daha çok kapılıyorlar kendilerini ve gençken, daha böyle gerçekten “Acaba karşımdaki kadın anlamlı bir şey söylüyor olabilir mi?” diye kulaklarını açıp dinliyorlar gibi hissediyorum. Bir de şey, şu 4 yıllık süreçte neredeyse kendimden 10 yaş küçük insanlarla bir arada okudum ya, yani gözlem yapma şansım oldu genç insanlara dair. Sınıf arkadaşlarımda neredeyse hepsi 97’liydi. Ben 89’luyum. Bu arada 98’liler, hatta 99’lular bile var aralarında ama çoğunluk 97 filan işte. Dolayısıyla oradaki sınıf arkadaşlarımla da bayağı bir arkadaş da oldum. Yani hiç şey değil “Benim yaş grubum farklı, işte ben bunlarla arkadaş olmayayım” değil. Yani bayağı onlara ayak uydurmak için kendi üniversite yaşlarıma döndüm ve öyle bir enerji ile katıldım aralarına. İşte beraber kamplara gittik. Boş boş oturduk. Çok fazla boş oturduk. Çünkü üniversite öğrencileri bunu yapar. Beraber batak oynadık, okey, böyle şeylerle inanılmaz vakit öldürdüm. Üniversite öğrencisi olmak özellikle 1. 2. sınıfta böyle geçer yani. O sırada gözlemlene şansım da oldu. Özellikle erkek arkadaşlarda gözlemlediğim şey şu oldu. Gerçekten de gençken daha yatkın oluyorlar, bir şeyleri almaya ve bizim bölüm şeydi;

feminist okuma üzerinden olduğu için metinler, çocuklardaki şeyi gördüm, 18 yaşındayken girdiklerindeki o cinsiyetçilikleriyle 4. sınıfta mezun olduklarındaki halleri aynı değildi. Yani şu anda oldukları yer arasında inanılmaz bir fark var, yani acayip. En azından farkındalık noktasında yani 1. sınıfta mesela çok rahat cinsiyetçi küfürler ederken şu anda bu çocukların hiçbirisi cinsiyetçi küfür etmiyor. En azından bizim yanımızda etmiyorlar. Kendi aralarında yine hâlâ ediyor olabilirler ama en azından *politically correct* olmayı öğrendiler yani bunu söyleyebilirim. Zaten kendiliğinden öyle *politically correct* görünmek için değil.

Öyle bir insan zaten yani kendisi “***”te Örgütlü. Sosyalist aynı zamanda, profeminist olmaya çalışan çabalayan bir arkadaşımız işte, profeminist nişanını hâlâ vermedim. Çünkü diyorum ki “Ev işlerinde iş bölümüne katılmıyorsun.” Yani annesi ile birlikte yaşıyor ve annesi yapıyor her şeyini. “Ya annem izin vermiyor bana anlamıyor musun?” falan diyor. “Ya öyle bir şey yok sen yapacaksın, sen yaptıkça o çekilecek senin alanından” diyorum. “Benim kapımı geliyor, benim iznim olmadan süpürüyor, ben ne yapayım?” dedi. “Sen her gün süpürsen annen süpüremez, yani çok basit sen tuvaletini temizlesen annen girip temizleyemez. Çünkü zaten temiz olur. Çünkü sonsuza kadar salıyorsun bütün bunların hepsini ve bir noktada kadın artık ‘e yani çöpe mi dönecek ev?’ filan diyerek temizliyor.” Ama diyor “Bıraksa aslında ben temizleyecektim birkaç gün sonra.” E oldu canım, yani bu noktada hâlâ profeminist nişanını hâlâ bu yüzden vermedim. Aramızda şakalaşyoruz “profeminist nişanemi ne zaman alacam?” diye. İşte “Ev işlerini eşit paylaşım yaptığın zaman alacaksın” diyorum ama mesela şey bu son 20 gündür dönen işte TERF tartışmalarında filan Twitter'dan filan bayağı takip etmiş bütün çıkan yazıların hepsini. İşte “***”nin yazısını da ona cevaben yazılan yazıları da hepsini okumuş. Benim de ilgili olduğumu biliyor bu konuya, işte ben de bir yazı hazırlamaya çalışıyorum şu anda. Eğer başarabilirsem çok güzel bir şey çıkacak ve işte bana ya akşamları konuşurken şeyin dedikodusunu yapıyoruz sürekli olarak böyle. Yani bu noktada kendini geliştirmeye çalışan birisi. Onu seviyorum. Niye bir anda anlatmaya başladım bilmiyorum.

Neyse kronolojik olarak değil de bu noktada artık birazcık geriye dönüp şeyi anlatmak istiyorum aslında, yani çünkü kronolojik olarak aslında geldik 2020 senesine, sonra zaten koronavirüs oldu. 5 aydır hiçbir şey yok hayatımda. Sadece online dersler, evde okuma yapma, bayağı bir okuduk. Yani bu dönemde güzel okuduk. Mutluyum yani ama evlilik mevzusu gitmiyor yani. Hatta şöyle bir şey oldu. Şimdi biz 2013 senesinde tanıştığımızda ben gerçekten çok çaresiz bir durumdaydım, yani nefret ettiğim bir işi yapıyordum ve ayrılmak istiyordum. Terapiye devam ediyordum, yani bir yandan iyi geliyordu ama bir yandan bir sürü şeyi uyandırıyor, tekrar gözden geçirmek gerektiriyor. Çok ağır bir süreç yani ve gerçekten eşim karşıma çıktığında böyle bana yıllardır devam eden o sürekli hareketli ve inanılmaz böyle yukarı aşağı *up down* olan hayatımı stabilize edecek böyle huzurlu sakin stabil bir hayat fotoğrafı gibi göründü. Yani bu arada o bana evlenme teklif etti falan şeklinde de olmadı. Yani biz onunla muhabbet etmeye başladık. İşte birbirimizden hoşlanıyoruz, işte sevişmeye başladık güzel her şey hoş, yolunda gidiyor filan ama ben o sırada bir yandan da hâlâ böyle duygusal olarak hayır bir ilişki istemiyorum. Ben ona da sürekli şey diyordum “Fuck buddyiz biz. Ben başkalarıyla da görüşebilirim. Sen de başkalarıyla da görüşebilirsin” falan ama bir noktadan sonra şunu fark ettim. Gerçekten bunun ailesi de gayet feodal bir Kürt ailesi, ama yine de sonuçta dindarlık noktasında ailelerimiz benziyor. Beklentileri benzer yani. Onun ailesi mesela başörtülü bir kızla evlendiği için inanılmaz mutlu oldu. Tamam benim başörtüm onlar için yeterli değil. Çünkü benim kayınvalidem ve görümcem çarşafı. Dolayısıyla benimki de yeterli değil aslında, ama “Hiç yoktan iyidir” dediler. Yani “En azından işte annesi babası Allah bilen, Allah'a secde eden insanlar. Uygun aileler birbirlerine.” Bu arada kayınvalidemi çok seviyorum gerçekten ve gerçekten iyi bir insan. Evliliğim süresince hiç kötülüğünü görmedim. Kayınpederim de aynı şekilde. Kayınpederim zaten yoktu yani evliliğim süresince, adamı çok

görmedim zaten. Yani o yüzden gerçekten de uygun görünüyordu ve bir yandan da biz işte kendi ailelerimizin bilmediği ikinci bir hayat yaşıyoruz. Sonuçta işte akşamları dans etmeye çıkıyoruz Taksim'e, işte arkadaşlarımızla meyhaneye gidiyoruz, takılıyorz yani. Bunlar genel olarak ailemizin bilmesini istemediğimiz şeyler. Yani şeyden de değil bu arada bilseler ne olur ret mi edecekler? Hayır yani şunu da ben artık o kürtaja annemin elimden tutup yanımda olduktan sonra bu noktada şu fikirdeyim, yani ben ne yaparsam yapayım, annem beni sevecek ve destek olacak. Zaten hayatımdaki en büyük, yani gerçekten en büyük şükürüm annem yani. Annem sayesinde hâlâ hayattayım ve mutlu bir hayatım var. Gerçekten şu noktaya geldiğimde “İyi ki bu hayatı yaşamışım” diyorum. Çünkü yaptığım o hataların hepsi beni şu an olduğum yere getirdi ve şu an olduğum insandan, şu an durduğum yerden çok memnunum. O yüzden “İyi ki olmuş bunların hepsi ve iyi ki annem var” diyorum ama bir anlamda onu tekrar tekrar aynı şeyleri yani benzer şeylerle üzmem yani defalarca daha. O yüzden bazı şeyleri ailelerin bilmemesi daha iyi ve biz de böyle dedik yani birbirimizle iyi anlaşıyoruz, sevişiyoruz güzel. Ailelerimiz birbirine benziyor, biz birbirimize benziyoruz. Bazı yönlerden isteklerimiz, hayattan beklentilerimiz filan benzer o zaman neden olmasın ki, yani çünkü sonuçta belli ki bizi bir noktadan sonra zaten bu toplum bu aile durumları şeye sıkıştırmaya başlayacak zaten “Evlən, hadi evlən.” Ki onu zaten sıkıştırıyorlar böyle. Çünkü 33 yaşındaydı. Ben 24 yaşındaydım, benim için öyle bir şey söz konusu değildi, yani ben 27-28 olana kadar bizimkiler hiç lafını bile etmeyebilirdi yani, ama onun ailesi sürekli olarak “Neden evlənmiyorsun? Hadi evlən” işte filan. Hatta babası en son demiş ki “Kerhaneden getirse bile kabul edeceğim, yani yeter ki evlensin.” Ondan sonra evlənmeye karar verdim. Ben tabii evlənme teklifi ettim önce, kabul etmedi. Dedi ki “Ben hani düzenli işi gücü olan bir adam değilim. Yani ara sıra çeviri yapıyorum, ara sıra köşeye yazıyorum, ara sıra rapor yazıyorum. Onun için para alıyorum, ama düzenli olarak geliri olan birisi değilim ve evlilik demek düzenli gelir, düzenli hayat.” Ben de dedim ki “Yok, evlilik illa böyle bir şey olmak zorunda değil. Bizim evliliğimiz, kurallarını bizim koyduğumuz bir şey olur” filan. “Ama o öyle olmuyor işte” dedi. Toplumsal olarak toplum koyuyor kuralları. Tabii bunu bu kelimelerle birebir söylemedi. Çünkü toplumsal cinsiyet rolleri işte falan filan bunların çok farkındalığı olan bir insan değil, ama şeyi fark ediyor. Ben mesela 24 yaşında bunun farkında değildim, yani “Sen ne yaparsan yap, sen nasıl dizayn etmek istersen iste evliliğini, bu evliliklerin eninde sonunda varacağı yer belli ve ben bu toplum içerisinde yetişmiş bir erkek olarak bunun dışında da kalabileceğimizi zannetmiyorum” dedi. Aslında başka sözlerle dedi ama bunu söyledi. Ben dedim ki “Hayır yani ne demek, öyle bir şey olmasına gerek yok.” 2013 senesinde o zaman ben bir yere danışmanlık veriyordum çevre mühendisli olarak. Bir yandan yani diğer işimi bırakmıştım, onu bıraktınca hemen başka bir yerde danışmanlık vermeye başladım yine parasız kalmamak için, ama haftada iki gün gidiyordum 1500 lira alıyordum. Benim için yeterliydi. İşte sonra onun bana söylediği yüksek lisansa başladım filan orası da inanılmaz iyi burslar veriyordu öğrencilerine 2000 lira burs veriyorlardı. Dolayısıyla benim aslında çalışmadığım halde 3500 lira gelirim vardı. 2013 senesi için bu çok iyi bir paraydı, yani üstüne azıcık da eklense zaten ev geçiniyordu o parayla. Ben de onu söyledim. “Ben zaten çalışıyorum ve işte bursum da var, hani bir şekilde birlikte altından kalkarız. Yani sen de birazcık iş yaparsın parça başı ve hallederiz bir şekilde ya. Yani en kötü ihtimalle sen şu an nasıl hayatta kalıyorsan o şekilde hayatta kalmaya devam ederiz. Yani illaki böyle inanılmaz bir standardımızın aşırı yükselmesi filan gerekmiyor evlilikte. Her şeyimizin yeni, sıfır olması da gerekmiyor.” Ya bir yandan bunları zaten yaptık. Gerçekten de yani mesela onun 8 sene önce yani benle tanışmadan 25 yaşında iken tanıştığı ve evlənmeye karar verdiği bir kızla evlilik aşamasına geliyor. Yani hatta düğün davetiyeleri basılıyor, dağıtılıyor, 1 hafta kala düğüne kız vazgeçiyor evlənmemekten ve her şey alınmış. İşte yatak odası, salon takımı bilmem nesi her şeyi alınmışken vazgeçiyor. Yani dolayısıyla elinde bunlar vardı yani, bunları kendi bekâr evinde kullanıyordu. Dedim “Onları kullanırız, yani yeni eşya almamız gerekmiyor. Beyaz eşyayı da benim ailem alır, sorun değil. Onların da böyle bir şeyi var yani

yapabilirler bunu.” Dolayısıyla onun cebinden ve ailesinin cebinden neredeyse hiç para çıkmadan evlendik biz. Çünkü ailesinin de gerçekten hiç parası yoktu o dönem. Hâlâ daha çok yok ama biraz daha iyiler şu anda. Dolayısıyla ben böyle her söylendiği şeyi yaptım ve ikna ettim evlenmeye.

Adamın hayatını kararttım. Bana sürekli bunu söylüyor. “Sen benim hayatımı kararttın” diyor. “Sen beni evlenmeye ikna ettin”. “Niye” diyorum. Çünkü diyor “Evlilik kötüdür, yani evliliğin kendisi zatî itibarıyla kötüdür” diyor. Yani tamam ben her zaman her yerde şunu söylüyorum yani ‘Olabilecek en iyi kişiyle evlendim, yani zaten başka hiç kimseyle de evlenemezdim’ diyorum ama yine de evlendiğim güne pişmanım. Çünkü evlilik kötü bir şey” diyor. Ben bunu uzun yıllar hiç anlamadım. Gerçekten ya, uzun yıllar demeyeyim de işte başlangıçta çok anlamadım. Çünkü domestik bir insanım. Hâlâ da öyleyim, şey seviyorum yani yemek yapmayı, evde olmayı, ev kurmayı, evi seviyorum yani. O yüzden bana mesela şey kötü gelmiyor, yani bir günümü temizliğe ayırmak kötü gelmiyor. Mesela bazı arkadaşlarım “Haftada zaten sadece 7 gün var ve bir günü temizliğe ayırdım, nasıl yani?” falan diyordu. Ben yani, olur bence çok normaldi ama tabii bunda şeyin de etkisi var. Sonuçta düzenli çalışma hayatı olan bir insan değilim. Yani haftanın her günü gidip böyle maaşlı kölelik yapmadığım için zaten hafta içi vaktim bana ait. O yüzden hafta sonu bir gün de eşimle birlikte böyle eğlenerek temizlik yapmak filan çok zor gelmedi ve tabii eşimle birlikte derken doğru düzgün hiçbir şeye dahil olduğumu söyleyemeyeceğim. Çünkü gerçekten bayağı böyle dürtükleyerek. Çatalla şeytan şeyi vardır ya resmen bana o muameleyi yapıyordu. Yani “Sen şu an canavarsın, şu an beni yerimden kaldırdın, bana süpürge yaptırdığın için filan diye hatta daha geçenlerde de öyle bir muhabbet oldu. “Bulaşık makinesine bunu şu şekilde yerleştiriyoruz” diye öğretiyorum dedi ki “Başöğretmen geldi yine.” “Evet” dedim “Bu konu benim uzmanlık alanım. Tabii ki ben öğreteceğim sana.” Yani “Öğretme bana, ben hiçbir şey öğrenmek istemiyorum, kusura bakma” dedi. “Yaşamayacağım işte seninle birlikte sen beni köleleştirmeye çalışıyorsun” filan diyor. Dedim “Sen köleliğin ne olduğunu hiç bilmiyorsun daha bence.” Çünkü 5-6 ay karantina süreci boyunca 180 derece yattı yani. 6 ay boyunca gerçekten yatağımdan kalkmadı yani ve o yüzden beli bile tutuldu. Hatta o kadar tutuldu ki bulaşık makinesine eğilip tabağı koyamaz hale geldi o derece yani. Bahane tabii bunların hepsi de neyse. Evliliğimizin başlangıcında zaten tabii şöyle bir şey vardı. Her ne kadar ben “Geçiniriz, sıkıntı değil” filan desem de o içi rahat etmedi, maaşlı bir işe girme ihtiyacı hissetti. Belki de benim paramın olması, onun olmaması rahatsız etti bilmiyorum ama sonuç olarak o bir iş buldu, ama onun istediği yönde raporlar yazan bir kuruluş. Kürt ve muhalif ve devrimci sosyalist yani hiç oranın adamı değil aslında ve sürekli kendisine ama bir yandan da eski İslamcılık geçmişî var ve bu yüzden bir yandan da hani hem görünüşüyle, hem davranışlarıyla filan böyle ortamlara uyum sağlayabilen bir insan. Biliyor yani, oranın kodlarını da biliyor, diğer tarafın kodlarını da biliyor. İkimiz de öyleyiz yani, her tarafın kodlarını biliyoruz. O yüzden orada kendisi başka bir persona geliştirip orada o şekilde hayatına devam etti ve bu onu çok yordu. Tabii ki yani doğal olarak, e bizim ilişkimiz de o dönem asla çok kötü değildi, ama adamın kafası gitti. Yani gerçekten çok yoruldu, böyle bir buçuk sene kadar orada çalıştı ve dedi ki “Ben dayanamıyorum daha fazla.” Tabii bu bir buçuk sene boyunca ben bir yandan yüksek lisans yapıyorum, ama çalışmadığım için yani düzenli çalışmadığım için sabah 9 akşam 5 çalışmadığım için evin bütün işlerini ben yapıyorum. Sadece ayda bir büyük temizlik yapıldığında onu da dâhil ediyorum, ama onun dışında yani gününbirlik böyle süpürge açmak gibi ya da işte yemek yapmak gibi şeylere asla elini sürmüyor. Yani ben de zaten beklemiyorum, çünkü kafamda şey yani “Sonuçta adam gidiyor, bütün gün çalışıyor, yoruluyor. Yani bunu ben yaparım.” Hâlbuki ben de bütün gün gidiyordum, ders görüyordum yani hani gerçekten sabah dokuzdan dörde kadar derslerim oluyordu. Akşam da oturup ödev yazıyordum yani yüksek lisans yapmak da öyle kolay bir şey değil. Ona rağmen mesela para kazanan kişi o olduğu için ben burs alıyordum, o para kazanıyordu arasında bir fark var, yani

bir tanesi daha kıymetli. Çünkü onun için gidiyorsun orada 9 saat kölelik yapıyorsun. O onu daha kıymetli hale getiriyor. Yani hep şey diyordu “Senin işin ne kadar güzel yani bir yandan eğleniyorsun.” Çünkü öğrenmek her zaman eğlenceli bir şeydi ve gerçekten de öyle bu arada, benim için öyle onun için de öyle ikimiz de okumayı seven ve gerçekten bilgi edinmeyi seven insanlarız. Yani bu bilgiyi illaki ileride kullanman gerekmiyor. Ben sadece edinmek için edinmeyi de seviyorum. Öğrenmek için öğrenmeyi de seviyorum. Annemden aldığım bir şey, yani gerçekten annem tam bir akademik meraklı bir insan. Yani her şeyi merak ediyor. 52 yaşında yüksek lisansa başladı falan böyle “Tamam” dedi “Artık bütün çocuklarım büyüdü de yani yapabilirim bunu.” Sonra hatta bu sene de sınava girdi. Sosyoloji kazanıp tekrar lisans okumak istiyor. Öyle bir insan.

O şekilde bir buçuk sene devam etti. Sonra kafaya koydu artık arkadaş dedi ki “Benim İngilizce öğrenmem lazım.” Ha bu arada şöyle bir şey var. İngilizce bilmiyor ama Kürtçe, Farsça, Urduca, Peştuca, yani bölge dilleri Arapçayı, yazılı Arapçayı biliyor. Konuşamaz ama yazılı okur ve anlar, yani büyük ölçüde bölge dillerini çok iyi bilen bir insan. Farsçası anadili gibi zaten ve genel olarak bu konularda işte dış siyaset, Ortadoğu siyaseti filan uzmanlık alanıydı. Bu arada benim de Ortadoğu siyaseti ile ilgileniyor olmama rağmen uzaklaşma sebebidir. Yani baktım ki rekabet, yılların birikimi var orada. “Adam yani ömrünü buna vermiş. 33 yaşına kadar hep bu konuları çalışmış” dedim “Bununla rekabet edemem ben. Ben hemen başka bir şeye geçmem lazım.” İşte o sırada zaten tez hocam da dedi ki “ekoeleştirir” filan, dedim “Tamam, çok güzel. Ben buradan devam edeyim.” Çünkü orada onunla rekabet edemezdik ve hiçbir şekilde yani sürekli olarak onun öğrencisi, onun böyle takip edeni falan böyle konumunda kalacaktım. Onu hissettiğim için vazgeçtim o kanala girmekten. Bir de ben aslında işlemeye çalışıyorum tabii ki sürekli olarak “Senin İngilizce öğrenmen lazım” diye ama o da şeye karşı, İngilizce öğrenmeye karşı. Yani 10 yaşına kadar bir dünya dil öğrenmiş ama İngilizce öğrenmemiş ve bunun bir sebebi var. Politik bir duruş bu çünkü emperyalistlerin dili ve emperyalistlerin dilini öğrenmeyi reddediyor. Dedim ki “İyi de sen bir “****” uzmanı olarak hep bu tarafını okuyorsun hikayenin, ama diğer tarafını hiç okuyamıyorsun. Yani şu anda mesela Amerika'da İngiltere'de şurada burada bir dünya rapor üretiliyor. Sen bunların hiçbirisini okuyamıyorsun. Nasıl olacak bu iş yani alanında uzman olmak bunu gerektirir. Bunları da okuyabiliyor olman lazım.” İşte dedi “Onlar Farsçaya çevriliyor, Farsçasını okuyorum”. “Hepsi de çevrilmiyor” dedim, “Önemli olan çevriliyor” filan, neyse en sonunda aklıma girdim. İngilizce öğrenmeye karar verdi ama bu kararı verdiğinde ben o sırada İngiliz dili edebiyatına başlamıştım. 1. sınıftaydım ve ama İngiliz dili Edebiyatı okumama da gerek yoktu yani, İngilizcem iyiydi zaten. Dedim “Ben seni çalıştırırım, beraber yaparız yani işi bırak, sana ders programı hazırlayalım. Sen 5 ay ara ver ve o 5 ay boyunca kapan, sürekli olarak İngilizce çalış.” Birazcık kurs filan baktık hiç güzel bir şey bulamadık. Yani kurslar dandik. O yüzden dedim ki “Biz evde bunu çok daha hızlı ve çok daha iyi bir şekilde yapabiliriz.” Dedi ki “Ben burada kalırsam eğer bunu asla yapamam. Seninle de yapamam.” “Niye” diyorum yani anlamıyorum ben hiçbir şekilde anlamıyorum. “Niye benimle yapamazsın?” Bence gayet de güzel yapılırdı yani. “Yok” diyor “Yapamam. Burada arkadaşlarım var, şu var bu var bir şekilde dikkatim dağılır odaklanamam işte odaklanmam lazım” falan diyor. “Ee” dedim ya “Ne olacak şimdi?” Dedi ki “Ya Pakistan'a gideceğim, ya Hindistan'a gideceğim ya da Filipinler'e gideceğim.” Çünkü bizim bütçemize uygun, şimdi işi bırakacağı için çalışmayacağı için bir süre artık hazır yani birikmiş olan paramızdan kullanarak gitmeyi düşünüyor. Dolayısıyla “Bütçeye uygun olan yerler bunlar” dedi. Dedim “Diğer ikisinde de yaşanmaz. “****” yine en yaşanması mümkün olacak yer.” Ama ben bir yandan da gitmesini hiç istemedim. Yalnız kalmayı hiç istemedim, yani sonuçta gayet güzel işleyen bir ilişki vardı. Bir dinamik vardı ve onun bozulmasını, uzaklaşmasını aslında hiç istemedim ve bunu da defalarca söyledim. “Gerek yok, gitme” falan diye ama dinlemedi gitti ve gerçekten bizim ilişkimizi bitiren şey o oldu yani.

O ekim ayında gitti, nisanda döndü 6 ay yoktu. O 6 ayda, o da orada çok zorluk çekmiş tabii yani gerçekten hiç kimseyi tanımadığın, dilini bilmediğin bir ülkede var olmaya çalışmak, hele de yaş belli bir noktaya geldikten sonra herhalde daha zor oluyor ya da belki o öyle bir insan bilmiyorum. Onun ruhu biraz yaşlıdır. O yüzden ya ben mesela şu anda 31 yaşındayım. Evet kesinlikle yeni bir ülkeye gidip dilini bilmediğim bir ülkede hayat kurmak gözünüzde büyüyor yani “Burası iyi, niye gideyim ki?” filan diyorum. Dönmesi de çok travmatik bir şekilde oldu. Hep evlenmeden önce de bana sürekli olarak söylediği şey işte böyle, Avustralya filan kalifiye işçi anlamında Kanada, Avustralya bunlar nitelikli işçi alan yerler. Ben de çevre mühendisi olduğum için hani İngilizcem de var. “Aslında onların sınavlarına girsen nitelikli işçi olarak alınırsın, evli olduğumuz için ben de gelirim, oraya yerleşiriz” falan filan. Ben dedim ki “Benim ailem, sevdiğim herkes arkadaşlarım, çevrem yani bütün destek mekanizmaları hepsi burada, asla olmaz. Yani yurt dışında yaşayacaksam bile benim yaşadığım yerin en kötü ihtimalle uçağa atladığım zaman 4 saatte dönebiliyor olmam lazım, yani öyle 20 saat 25 saat sürecek işte vay efendim her gün uçak yok, her saatte yok saat farkı var şu bu filan öyle şeyleri olan ülkeler benim için kesinlikle kabul edilemez. Hele ki doktora filan gitmeyi yine kabul edebilirim belki ama öyle iltica edelim, artık oralı olalım filan asla bana gelmeyecek şeyler.” Ben buna zaten en baştan veto çekmiştim. “****”e gitti Nisan ayında şey vardı, referandum vardı o sene. Dedim ki referandum için dön, oy kullan en azından bir oy bir oydur. Dedi ki “Sırf onun için dönemem, biletler pahalı.” Ya dedim “Ben de özledim seni, gel işte yani gel bir 15 gün kal dönersin tekrar”. “Olmaz” dedi, “Gelmeyeceğim.” 3-4 gün sonra annesi gerçekten ciddi bir mide ağrısıyla hastaneye kaldırılıyor ve 3. evre mide kanseri teşhisi konuluyor. “Pazartesi günü ameliyata alacağız” diyorlar, cuma günü haber alıyoruz. “Pazartesi günü ameliyata alacağız” diyorlar ve midesini ve yemek borusunun bir kısmını alacaklar. Dolayısıyla ciddi bir ameliyat hani “Vedalaşmak istiyorsanız gelin” falan şeklinde yani “Çıkmayabilir ameliyattan” şeklinde bir şey söylediler. Tabii ki paldır küldür bulabildiği ilk uçakla hiçbir şey planlayamadan, geri dönüş bile yapamadan paldır küldür dönmek zorunda kaldı. Hem de tam da benim “Dön” dediğim tarihte yani “Şu tarihte gel” dedim. O tarihte İstanbul'daydı ve o yüzden diyorum ki “Bak ben cadıyım, ona göre tersime gelme. “

Neyse sonra şey oldu, çok depresyona girdi. Çünkü annesi ile aralarında garip bir ilişki var yani bir anne çocuk ilişkisi gibi değil. Çünkü benim kayınvalidem 14 yaşında evlendirilmiş. 15 yaşında eşim olmuş. Aralarında çok az yaş var. Kayınvalidem Kürtçe bilmiyormuş ve sadece Kürtçe konuşulan bir eve gelin gitmiş. Dolayısıyla gittiği evdeki kimsenin ve büyük ailenin evine gitmiş yani kayınpederi, kayınvalidesi, kayınbiraderleri işte diğer gelinler hepsinin bir arada yaşadığı böyle büyük ailece yaşanan bir eve gelin gitmiş ve eşi bırakmış, medrese eğitimi almaya gitmiş. Yani bayağı bildiğin tek başına kalmış orada. Ya hamile kalmış ve dilini bile anlamadığı bir yerde bir çocuk olarak o çocuğu doğurmuş ve o çocuk aslında yani onun çocuğundan fazlası olmuş. Yani kayınvalidemin mesela “****”a bakışları hep şeydir, bir annenin çocuğuna bakışı gibi değil. Daha çok böyle bir aşığın sevgilisine bakışı gibi. Onu hep fark etmişimdir ve normaldi böyle olması, yani çünkü kadının hayata tutunma ve o herkesin, her şeyin yabancı olduğu ortamda kendisini anlayan tek canlı olmuş o yani. Çok zor bir şey. O yüzden annesinin hastalığı onu çok kötü etkiledi gerçekten, depresyona girdi. Depresyona girdiği süre boyunca altı ay benim bayağı canıma okudu yani. O senenin o yaz tatilini hiç iyi hatırlamıyorum. Gerçekten çok kötüydü. Fiziksel şiddete kadar varmadı iş ama bayağı kötüydü yani. Hatta ben o dönem direkt o yaz “Ne oluyor ya, ben böyle yaşayamam yani boşanınız o zaman” filan diye böyle düşünmeye başladım. Hatta annemle ilk defa gidip böyle anne “Böyle böyle yapıyor bana” filan diye anlattığımda annem, “Kızım yani eğer gerçekten durum buysa boşanın o zaman yani çünkü böyle devam edemez” filan dedi. Annem de aslında çok sever ve ilk başta yani böyle işte “Terapiye gitsin, şöyle yapsın” filan dedi. Ben terapi teklif ettim tabii

ki yani “Terapiye gitsen iyi gelir.” Dedi ki “Ben o psikologları cinci hocalar ile aynı görüyorum. İnanırsan işe yarar. Ben inanmadığım için işe yaramaz bende” ve benim bütün yardım çabalarım sonuçsuz kaldı. Bir yandan da şikâyet ediyor: “Bana destek olmaya çalış, işte bana hiç destek olmuyorsun.” Yani “Destek olmak için ne yapmamı istiyorsun?” diyorum yani “Günde 18 saat uyuyorsun, ne yapmamı istiyorsun?” diyorum. “Benimle birlikte yat” diyor. Yani sen de uyu, sen de depresyon çukuruna gir. Benimle birlikte perişan ol. Dedim yani “Bu destek değil, yani ben de kötü olacağım sonra beni kimse o çukurdan kurtaramaz. Ben depresyonun ne olduğunu biliyorum. Çok uzun bir süre kronik depresyon hastasıydım ve şu anda hayatımda ilk defa kendimi ayaklarım yere basar, iyi hissediyorum yani bunu yapamam” dedim. “Benden bunu isteme.” Şey yapmaya çalıştım işte, yani çok daha fazla uyumasını engellemeye çalıştım. İşte sabahları kahvaltı hazırlayıp çağırdım. “Hadi beraber bir şeyler yapalım, beraber film izleyelim, hadi beraber bir yere gidelim, tatile gidelim” falan gibi bunların hepsi sonuçsuz kaldı ve çok berbat bir süreçti. Yani gerçekten berbattı ve en sonunda eylül ayı filandı. Eylülün başıydı. Ben zaten 3-4 ay dayanabilmişim en fazla, yani dayanamadım. Dedim ki karşıma aldım kamusal bir alanda bir restorana çağırdım “Konuşacağız” dedim. Geldi. Dedim “Böyle devam edemezsin. Yani eğer tavrın böyle olmaya devam edecekse bitirelim bu işi. Ben hiç memnun değilim. Kendimi hiç bu kadar aşağılanmış hissetmemiştim böyle devam edemezsin.” Bana dedi ki “Sen feminist oldun, o yüzden böyle söylüyorsun. Ben sana eskisinden daha farklı davranmıyorum.” “Niye?” dedim. “Ben neyin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Sen bana eskiden böyle gerçekten saygı duyduğun bir insan gibi davranıyordun, şu anda köpek gibi davranıyorsun. O yüzden ben neyin ne olduğunu çok iyi biliyorum. Hiç benim feminist olmuş olmamla alakası yok.” Kaldı ki zaten, daha işte o zaman tam böyle yani geçiş aşamasıydı, yani kadın hakları aktivisti feminizm arasında böyle olduğu bir dönem. Yani işte dedi “senin dilin değişti, yapay bir dille konuşuyorsun” dedi. Yani neymiş yapay dil işte “Ataerki filan gibi kelimeler kullanıyorsun.” “İyi de” dedim yani “ben hâlâ eski benim. Sadece bu İngiliz dili edebiyatında yaptığım okumalar sayesinde jargon edindim.” Yani evet jargon kullanıyorum ama bu jargonu kullanıyor olmam beni daha farklı bir insan yapmıyor. Yani ben aslında eskiden neyi savunuyorduysam, onu savunuyorum. Sadece jargonunu biliyorum, yani önceden kendi kelimelerimle anlatmaya çalışıyordum şu anda jargonu ile anlatıyorum. İşte dedi “O jargon kullanımı seni yapaylaştırıyor. Sen yapay bir insana dönüştün” dedi. Dedim “Bence burada hiç kim yapaydı, kim samimiydi filan bunu tartışmaya gerek yok. Kendine çeki düzen verecek misin vermeyecek misin? Çünkü benim için yani hani bu ilişkiye emek göstereceksen tamam gösterelim. İşte terapiye filan gideceksin. Kabul ediyorsan bunları hani beraber gitmeyi de ben yani sadece sen git sen kötü durumdasın demiyorum hani senin şu son 4 aydır durumun beni de çok kötü etkiledi. Beraber de gidelim yani düzeltmek için elimden geleni yaptığımı düşünüyorum açıkçası.” “Tamam” dedi, “Çeki düzen vereceğim kendime. Zaten hafiften düzelmeye başladım filan işte daha iyi olacak her şey” bilmem ne bir dünya söz verdi bana. “İyi” dedim. 15 gün filan gayet iyiydi. İyi dediğim de bu arada yani evde böyle bütün gün yatmayı bıraktı. Evet, daha erken saatlerde yani öğleden sonra 3’te 4’de uyanıyordu mesela işte 11’de 12’de 1’de uyanmaya başladı. Dışarı çıkıp arkadaşları ile görüşmeye başladı falan, biraz daha görece “Evet iyi” diyebileceğimiz bir noktaya geldi. İşte o süreçte annesi geldi bizi ziyaret etti. Annesi geldiğinde tabii ki her şey yine yerle bir oldu. Çünkü kendi ailesinden birisinin yanında adam farklı bir insana dönüşüyor tamamen. Böyle eril, aşırı kaba ve sürekli olarak böyle kadın yerini bildiren, haddini bildiren bir adama dönüşüyor.

Gerçekten normalde biz ilk tanıştığımızda ben bunları görmedim tabii. Çünkü ailesinin yanında çok fazla görmedim onu, ama sonra bu hastalık sürecinde annesi “***”da tedavi görüyordu ve tedavi aralıklarında da hep bize geldi kaldı. Ya bir de orada şey var yani bana hiç haber verilmiyor. Yani mesela bilet alınmış, birkaç saat kala yani annesinin inmesine birkaç saat kala haberim oluyor. Bunu da şundan dolayı yapıyor, yani haberim olursa “Hayır gelmesin” derim

diye söylemiyor. Yani çünkü annesine “Hayır, gelme diyemez.” E ben de diyorum ki “Senin demene gerek yok, ben derim. Haberim olsa ben zaten arar derim.” Çünkü bir kere yaptım bunu, yani işte bilet almışlar, gelecekler. Ben de tam tersi Bodrum'a bileti almıştım. Arkadaşım doğum yapacaktı ve onun yanına gidecektim. Bir hafta orada kalacaktım. Dedim “Ben Bodrum'da olacağım onlar geldiğinde. Yani iyi tamam hani istiyorlarsa gelsinler, ailecek oturursunuz, işte istiyorsanız ama ben burada olmayacağım” yani. Öyle onu söyleyince kayınvalidemi aradım. Dedim “Ben burada olmayacağım yani size söylememiş ama benim uçak biletim var.” Ya işte orada bana diyor ki “Benim annem hasta buraya gelecek, sen diyorsun ki hâlâ uçak biletim var. 150 liralık bilet yak biletini, gitme.” “Hayır” dedim yani “Benim planım var. Arkadaşım doğum yaptı, ona yardıma ziyarete gideceğim. Kız yabancı, yani Türkiye'de başka kimsesi yok ve ben bununla ilgili sorumluluk hissediyorum ve bunun planımı 3 ay önceden yaptım. Biletimi aldım yani kusura bakma ama planımı senin için bozamam.” Kayınvalidem çok bozuldu tabii. Çünkü ona göre benim evim, onun evi yani hiç haber vermesine bile gerek yok gelirken. Çünkü sonuçta kendi evine geliyor canım niye haber versin. Ya ben bununla karşılaşmak benim için çok zor oldu tabii. Çünkü benim ailem benim anne tarafım Trabzonlu ve oralarda gerçekten hiç şey yoktur, yani bizim ayrı ki insanlar çok bireycidir ve herkes birbirinin evine izin alarak gider. Benim annem yani üç durak ileride oturuyor yani birazcık yukarıda oturuyor, haber vermeden asla gelmez. Yani “Geçerken uğradım “falan asla demez ya da ben habersiz annemin evine gitmem. Böyle bir şey var. Saygı var, yani kişinin alanına saygı. Kayınvalidemde bu hiç yok. Yani ben böyle bir kültürel çatışma yaşayacağımızı gerçekten hiç düşünmemiştim ama kültürel çatışma yaşandı ve bizim bu kültürel çatışmayı başka bir şeyden yaşayacağımızı düşünüyordu herkes. Trabzonlu olduğum için “Benim ailem daha milliyetçi işte sıkıntı filan olacak ve oradan çatışma yaşayacağız” diye düşünüyorlardı. Hiç öyle bir şey yaşamadık. Çünkü gerçekten benim ailemdeki insanlar milliyetçilikten çok İslamcı oldukları, dindar oldukları için orada birbirleriyle anlaştilar. O yüzden hiç sorun olmadı.

Neyse o arada birazcık bozulduk, sonra yine düzeldik. Sonra ekim ayında iş teklifi geldi. Yurt dışında bir iş. Ben dedim “Gitme, bak bir ay önce konuştuk daha, bu ilişkinin üzerinde çalışmamız lazım, emek vermemiz lazım. Birlikte bir sürü bir şeyler yapmamız lazım ki hani düzelsin, bu şekliyle kalmasın. Gitme burada bir iş bulursun.” “Ben iki üç aydır bakıyorum, bulamadım” dedi ve çok iyi bir maaşı var ve pozisyonu da çok iyi. “Bir yandan da Türkiye'den uzaklaşmak istiyorum zaten şu an buradaki politik hava hiç güzel değil ve benim “***” olarak hükümetin yanlısı olmayan hiçbir yerde iş bulma şansım yok” dedi. Yüksek lisans tezini bitirmediği için akademiye girme şansı da yok. Dolayısıyla hiçbir şekilde kendisine Türkiye'de bir gelecek göremiyordu o anda. Hâlâ da göremiyor zaten ve gerçekten de maaşının da iyi olmasından dolayı o işi kabul etmeye karar verdi ama tek taraflı. Benim kabul etmediğim bir şeydi. “Sen de benimle gelirsın” dedi. Dedim “Gelemem, yani benim burada işim gücüm var. Okulum var, tezim var, ailem var. Yani gelemem kusura bakma benden bunu bekleme.” “Herkesin” diyor “eşleri geliyor.” “Ya bırak Allah'ını seversen benim anneannem, benim dedem Almanya'da çalışmış 6 sene, anneannem hep buradaydı yani hiç de yanına gitmedi. Biliyoruz o işleri de yani erkekler yurtdışına gider çalışır, para kazanır, eve gönderir budur yani, eğer ki ilk defa yurtdışına çalışmaya giden birisi yani kendinin öyle olduğunu zannediyorsan yanılıyorsun” dedim. “Bu ilk de değil son da olmayacak” dedim. Neyse gitti, yani biz sadece çok kötü geçen şiddet dolu bir 3 ayın ardından sadece böyle bir ay bir şeyleri böyle yoluna koymaya çalıştık ama daha henüz hiçbir şey ve doğru düzgün konuşmadık. Bu kalp kırıklıklarının hiçbirisini onarmadan yurtdışına gitti. Ondan sonra zaten 6 ayda bir 3 hafta ya da 1 ay şeklinde ziyarete geldi sadece Türkiye'ye. Dolayısıyla bu bahsettiğim de işte 2017 senesinin Kasım ayında gitti. Hâlâ da yurtdışı görevinde ama yani bu Şubat ayında döndü işte “***” daydı görevi ve koronavirüs ilk patladığında direkt geri dönmeleri için şey ayarlandı ve

döndüler. Dolayısıyla şubat ayının sonundan beri burada ama gidecek yani ve her döndüğünde sanki aramızda hiçbir problem yokmuş gibi sanki böyle biz gayet mutlu mesut bir çiftmişiz gibi kaldığı yerden devam ettirmeye çalışıyor. Kaldığımız yer aslında sıkıntılı bir yer yani hani “Biz bir şeylerin üstüne çalışalım, bu ilişkiyi yoluna koyalım” dediğimiz bir noktada kaldık ama döndüğünde sanki 6 ayda bir geldiğinde sanki hiç öyle bir şey olmamış gibi normal böyle sevgi dolu sevecen, işte bakım veren bir eş bulmayı bekliyor. Tabii bu süre içerisinde ben toptan şey yaptım, yani gerçekten feminist oldum diyeyim. Yani artık böyle şeyler çok gözüme batmaya başladı. Yani işte mesela bir aylığına geliyor. Geldiğinde mesela hiçbir şey yapmaması bana çok batıyor. Ya sonuçta işte herkes de şey yapıyor annem filan da işte “Kızım tatile geliyor adam, sen de birazcık rahat bırak.” Ya iyi de, tamam da bu işler günü gününe yapılan şeyler, yani hani bulaşık her gün yıkıyor. Bugün işe gitti mi? Hayır gitmedi, o zaman o bulaşığa dâhil olmak zorunda. Bugün işe gitti mi? Gitmedi, o zaman çamaşıra da dâhil olmak zorunda, temizliğe de dâhil olmak zorunda. İşe gittiği günde de zaten yok, zaten burada değil ve bir yandan da ben o süre içerisinde şeyde çok gözettim, yani “****”de iken yalnız kaldığımda evime arkadaş aldım kirayı düşürdüm. Sonrasında hatta daha da düşün diye işte bir öğrenci evine taşındım. 4 kişi bir evde kalıyorduk. Yani gerçekten yıllarca kendi evimde yaşadktan sonra öğrenci evinde yaşamak korkunç bir şey oluyormuş, yani onu fark ettim. Bir sene orada yaşadım. Sonra işte geçen yıl buraya taşındım filan ve sürekli olarak yok zaten adam ve onun olmadığı boşlukta ben âşık oldum. Başka iyi insanlar beni ayağa kaldırdı ya işte mesela “****” beni ayağa kaldırdı yani şu an mesela çok ciddi bir gönül borcum var. Çünkü hiçbir şey beklemeden karşılığında ve gerçekten sempatikliği ile yaptı bunu. Bu süreçlerin hiç birisinden tabii ki haberi yok.

Ya bir yandan da şey çok acıklı, yani ilişkimize başlarken ben her şeyi anlattım. Yani her şeyi bilerek başladık. Bu görüşmenin başından beri anlattım hayatıma dair bütün detayları. Yani o depresyonda olduğum ve işte kendimi kaybettiğim dönemde yaptığım bütün her şeyi bilerek benimle evlendi ya da ilişkiye başladı ya da işte ilk ilişkiye başladığımızda ben dedim yani “Ben monogamist bir ilişkide boğulurum, yani yapamam.” Bunu da kabul etti mesela, yani biraz böyle hani açık ilişki gibi başlasın. Dolayısıyla bütün bunları birlikte yaşadığım ve gerçekten beni anladığımı düşündüğüm bir insanla bu kadar ayrı düşmüş olmam bu kadar fikren ayrı düşmüş olmak beni çok üzüyor. Çünkü maalesef son 1 senedir gözlemlediğim şey de şu oldu, yani neredeyse 3 senedir müdür olarak çalışıyor. İki buçuk seneyi geçti ve güç konumları insanı gerçekten etkiliyor. Cinsiyeti ne olursa olsun erkekleri çok daha çabuk etkiliyor bu makam olayı, ama herkesi etkiliyor. Yani beni de etkiler. Ben şey demiyorum yani “Ben bundan etkilenmem, ben işte güç zehirlenmesi yaşamam” diyemiyorum. Mesela ben de belki müdür olsam, yani çayımı ayağıma getirselers, o orada böyle bir hayat yaşıyor bu arada şoförlü arabası var. İsteddiği zaman arıyor “Gel” diyor geliyor, “Git” diyor gidiyor. Yani hani her şeyini birisi yapıyor. Kendisi evini temizlemiyor, çamaşırlarını yıkamıyor. Kuru temizlemeye veriyor mesela, evine temizliğe kadın geliyor. İş yerinde çayını kalkıp kendisi almıyor, sürekli olarak çaycı teyzesi getiriyor filan, yani adam kendisi hiçbir emek sürecine katılmıyor. Tam bir müdür ve bu resmen karakterine zuhur etti. Yani artık hayatı bir müdür olarak yaşıyor. Zannediyor ki bana da müdürlük taslayabilecek. Ben de bu koronavirüsün başlangıcında döndüğünde bunu fark ettim. Daha önce de fark etmişim, ama yani sonuçta birlikte yaşamıyorduk ve o yüzden çok da darlamıyordum onu ama buraya döndüğünde şunu söyledim yani “burada müdür benim. Orada sen müdür olabilirsin ama burada müdür benim. Bunun farkında ol ve ona göre davran. Yani eğer birlikte yaşayacaksak, lütfen bunu fark edelim.” Ama ona rağmen işte zorlandık başlangıçta birazcık.

Bu ara aslında görece alıştık tekrar birbirimize. Tekrardan birlikte yaşamaya ama şimdi de o boşanmaya karar verdi. Yine tek taraflı, yani yurtdışına gitmelere karar verdiği zamanki gibi

kararlı bir şekilde boşanmaya karar verdi ve ben de dedim “Yani öyle tek taraflı fesih edebildiğin bir şey değil, karşılıklı karar vermek gerekiyor. Ben boşanmayı düşünmüyorum” dedim. “Neden boşanmak istemiyorsun” diyor. “Niye isteyeyim” dedim yani istediğim her şeye sahibim, niye isteyeyim boşanmayı. “Bana söyle neden boşanmak istiyorsun” dedim. İşte “Ayrı yaşıyoruz” diyor. Yani “Ben seni senede bir ay gördüğümde bana yetiyor” dedim yani “Görmüyorum bunları. Yani bir kadın olarak neden boşanayım, hele de 31 yaşında dul kalan bir kadın olarak. Şu anda bile evli olmama rağmen sürekli olarak birileri taciz ediyor.” Sürekli yani, daha bugün boya yaptık, ofiste çıktım yürüyerek buraya geldim ve gelirken yolda sinir krizi geçirecektim neredeyse. Bir adam yanında iki tane çocuğu var. Çocukları 5-6 yaşlarında ellerinde dondurma, belli ki çocuklarını gezdirmeye sahile çıkartmış. Adam yanımdan geçerken “Maşallah” dedi. Yani utanmıyor musun çocuğunun yanında birisine, bir kadına laf atmaya utanmıyor musun? Yani gerçekten ben bunu sürekli olarak yaşıyorum. Hani sokak tacizini zaten evli olsan da yaşıyorsun evli olmasan da yaşıyorsun ama öbür türlü yani biliyorum ben boşansam sürekli olarak tekrar evlenme teklifleri gelecek. Hem annemin üzerinden gelecek hem diğer ayrı kanallardan gelecek. Ya ben erkekleri hayatımdan çıkarmaya çalıştıkça, etrafıma kadınları almaya çalıştıkça gerçekten hani şeyi fark ettim, yani ne kadar rahatladığımı şu anda. Mesela bütün arkadaşlarım neredeyse bütün arkadaşlarım kadın ve yakın, samimi ilişkiler kurduğum yani duygusal ilişkiler anlamında da çünkü bence gerçekten çok doyurucu bir ilişki biçimi dostluk. O yüzden kendimi eksik ya da böyle şey hissetmiyorum yani hayatında bir erkekle duygusal bir ilişki yaşama açlığım yok yani ve bir de kayınvalidemin hastalığı nüksetti yani, bir de onlar için yani benim ailem için anneme söyledim “Boşanmak istiyormuş” dedim. “Ee ne güzel” dedi annem çok rahat böyle. Geçen gün anneannem, annem, teyzem, kız kardeşlerim ve ben zirve yaptık. Kadınlar Zirvesi ve şey diyor hepsi yani “Ay boşan kızım, parasının yarısını da al, rahat rahat ondan sonra kendi şeyine bak” diyorlar. Yani “Çok gençsin daha işte yeni hayata başlarsın sıfırdan” diyorlar “Yani boşuna ağız kokusunu çekme adamın yani böyle.” Dedim yani “Bir anda size ne oldu? Kaç yıldır damat damat diyordunuz, bir anda sattınız adamı” dedim yani. “Öyle de kızım” diyorlar yani sonuçta belli ki sen 3 senedir diyorsun zaten yani zaten ayrı yaşıyorsunuz bir yandan adam da haklı. Çünkü şöyle tamam diyor “Şu an buradayım, şu an birlikte yaşıyoruz ama ben 3 gün sonra döneceğim, yine yalnız kalacağım orada ve yalnız kalmaktan sıkıldım artık” diyor. “Yani yalnız olmak istemiyorum” diyor. “Senin okulun da bitti şu anda hiçbir şeyin yok seni burada tutan, sen de benimle birlikte gel” dedi. Dedim “Gelemem yani şu anda, benim CV’im bu boşluğu kaldırmaz. Yani ben seninle birlikte gelsem 2 sene 3 sene kalsam, sonra Türkiye’ye dönsem bir yerlere başvursam bana derler ki ‘o 3 senede ne yaptın?’ Kocamla birlikte kol çantası gibi gittim yani sence bu kabul edilebilecek bir şey mi? Bir cevap mı? Yani sence iş piyasası biliyorsun, yani durumların nasıl olduğunu sence bu piyasa, akademi hani böyle bir boşluğu kabul ediyor mu? Yani etmiyor ama benim CV’im şu anda böyle bir boşluğu kaldıracak bir CV değil. Çünkü zaten çok geç kaldım, yani 31 yaşındayım ve daha doğru düzgün kendi alanımda hiçbir iş tecrübem yok. Yani akademiye girmek istiyorum. Araştırma görevlisi olarak da olur, okutman olarak da olur. Ne olursa olsun yani bir şekilde girmem lazım veya tabii bununla ilgili CV’me katabileceğim bir şey var mı diye soruyorum. Hayır, yok.” O zaman dedim yani “Benim oraya gelmem benim için kariyer ölümü demek, yani intihar demek yani niye yapayım bunu. Yapmak istemiyorum. Yani evet bir yandan şeyi istiyorum. Seninle birlikte gelmeyi oraya yerleşmek istiyorum ama bir yandan da hayat gerçekliğimiz bu değil. Ben 23 yaşında değilim artık, senin peşinden gelemem yani. Kaldı ki şu ana kadar da hiç gitmedim de. Şimdi hiç gidemem öyle”. O da dedi ki yani “Eğer gelmeyeceksen ben artık yalnız kalmak istemiyorum” dedi işte “Boşanalım.” Dedim “Benden boşanınca yalnız kalmayacağının garantisi mi var, yani hazırda birisi mi var?” dedim. “O yüzden mi?” dedim. “Hayır” dedi “Zaten öyle birisi olsa sen zaten bana bir şey demezsin ki. İzin verirsin” filan böyle. Evet ben öyle şey bekçiliği yapacak bir insan değilim yani bir ilişki yaşamak istiyorsa yaşayabilir. Bu onun takdiri sonuçta ben yaşadım yani onun

yokluğunda burada. O da orada yaşayabilir ve zaten hep en başından beri söyledim yani sonuçta biz birbirimizin bekçisi ya da işte malı mülkü değiliz. Yani senin üstünde bir mülkiyet iddia edemem evlendik diye. Sadece benimle sevişeceksin diye bir kural koyamam sana. O yüzden eğer ki hayatına birisini almak istiyorsan alabilirsin tabii ki ama bunu en başından beri söylüyorum ben. Yani şu anda da söylüyorum aynı şeyi. Hayatına birisini almak istiyorsan, alabilirsin. Ya bir yandan mevzunun rengi değişiyor gerçekten, yani ekonomik olarak artık benim yükümü çekmek istemiyor ama yükün dediği şeyde işte bu evin kirasını ödemek istemiyor. Tamamen kendi parası kendisinin olsun istiyor, ama bir yandan da, ha gerçekten kendi parası kendisinin mi yani?

2015 senesinde ben daha yeni mide ameliyatı olmuşum. 2015'in ocağında bir mide ameliyatı geçirdim. 115 kiloydum ve artık böyle gerçekten yürüyemez hale gelmişim ve beni kötü etkilemeye başlamıştı. Mide küçültme ameliyatı oldum. İlk 6 ayı çok zordu yani çünkü hiçbir şey yemiyorsun ve halsizlik, sürekli olarak işte vitamin değerlerim düştü, kas kaybettim. Yani bir dünya artısı olduğu kadar eksisi de oluyor. Yani 55 kilo verdim. Sonuçta bunun bir karşılığı var, vücutta bir şeyleri değiştiriyor, dengeleri bozuyor ama o süreçte yani hasta olduğum halde mesela kardeşi kafe açtı. Ya ben böyle hamur işlerinde filan işte tatlılarda filan bayağı iyiyim. Yabancı tarifleri çevirip yapıyorum falan değişik şeyler o zamanlar da yani böyle 4-5 sene önce bu kadar çok cheesecake'di, şuydu, buydu yoktu. Onların tarifleri de gerçekten Türkçede yoktu. Gerçekten orijinal tarifleri çevirip kullanıyordum ve 6 ay boyunca kardeşinin kafesinde yemek içmek işte tatlı işlerini ben yaptım. Sürekli orada durmuyordum ama gidiyordum. Mesela havuçlu kek bittiği zaman havuçlu kek, tiramisü işte 4-5 çeşit tatlı vardı, bunların hepsini yapıp çıkıyordum. Bittiği zaman yine çağırıyordu, yine yapıyordum yani. Kayınvalidem geldi, benimle kaldı. Ona baktım. Bizim düğünde takılan altınları bir arkadaşına borç vermek istedi ve verdi. Geri alamadı. O da gitti. E ben zaten ilk başladığımızda yani nişanlıyken falan yani elektriği ödeyemediği için, internet faturasını ödemediği için kapanan elektriğini internetini açtırdım kendi bursumla. Yani şey düşünüyorum böyle ben param olduğunda hiçbir şekilde kısıtlamadan, sakınmadan paylaştım. Çünkü böyle konuştuk, en başından böyle konuştuk. Yani bu ilişkiyi kurarken “Senin paran senin, benim param benim” diye kurmadık. İkimiz de ne kazanıyorsak ortaktır ve biz burada komün yapıyoruz aslında bir nevi. Bu ilkeler üzerine kuruyoruz. O yüzden arkadaşına borç vermek istediğinde hiç karşı çıkmadım. Çünkü sonuç olarak “İkimizin ortak olan bir şeyi, giderse de gider yani” diye düşündüm. Şimdi şey çirkin geliyor tabii yani bu müdürlük ile beraber birazcık para hırsı ve tutkusu geldi. Hiç böyle bir adam değildi. O ağır geliyor bana açıkçası, böyle paragözlü işte benim masraflarının gözüne batması ya da işte mesela birkaç sene daha çalışıp biriktirdiği parayla Ege'de bir arazi alıp, orada yaşamak istiyor. Bana arazileri gösteriyor böyle Sahibinden'de sürekli arazi bakıyor ve bana baktığı arazileri gösteriyor. Yani o araziler şu anda bizim elimizde bulunan mevcut nakidin tamamını harcayarak alabileceği arazi ve bu, şu demek oluyor benimle boşanmak istediğini söylüyor ama bir yandan bana hiçbir şey vermeden boşanmak istiyor demek yani. Normal şartlarda mal paylaşım kanuna göre aslında eşit paylaşmamız gerekiyor, ama görünen o ki eşit paylaşmamayı düşünüyor. İşte bunlar hep üzücü şeyler. Çünkü biz böyle kurmadık bu ilişkiyi ve bu noktaya gelmiş olması gerçekten üzücü yani, o yüzden mesela Instagram'da takip eden insanlar benim evli olduğumu hiç bilmiyorlar. Hiçbir zaman yani, gerçekten çünkü hayatımda yok gibi bir şey zaten ve bir süredir ama en başından beridir de yani evlenmeden önce bile bana şeyin vetosunu çekmişti yani “Benimle birlikte fotoğraflarını hiçbir zaman sosyal medyada paylaşamazsın ve kimseye benimle evli olduğumu söyleyemezsin.” Evet böyle bir kural kendisi özel hayatına önem veren bir insan ve ben onu kendi böyle sosyal medyamda “Bakın, ben ne kadar da mutluyum, işte evliyim” filan gibi malzemesi olarak kullanamazmışım. Ben zaten öyle bir insan değilim ki. Ben zaten bunu asla yapmazdım. Ha evet birlikte fotoğraflarımızı koyardım. Şundan dolayı koyardım ama koymadığım için herkes benim evli olmadığımı

zannettiği için bana erkekler bir dünya mesaj atıyor Instagram'dan, onu engellemek için koyardım. Yani maalesef bunu yapmak zorunda kalıyoruz. Keşke yapmak zorunda kalmasak ama yani bekâr olduğumu zannedip bana sürekli olarak yazıyorlar. Yani ben de işte şöyle fotoğraflarımı koyuyorum işte alyanslı fotoğraflarımı koyuyorum. Zaten biz evlenirken birbirimize hiç alyans da almadık. Bu alyanslar annemin alyansı. Annemin parmağına artık olmadığı için annemden çaldım. İçinde babamın adı yazıyor. Hatıra değeri var diye takıyorum, yoksa biz birbirimize hiç yüzük de almadık yani. Ya bir yandan hani klasik bir evlilik kurmamak için ben elimden geleni, yani her şeyi yaptım ama bir yandan bakıyorum işin gelip dayandığı noktada aslında bayağı da klasik bir evlilik yaşamışız ve ben normal şartlarda işte klasik evliliklerde kadınların böyle faydasına olan şeylerin hepsinden de feragat etmişim. İşte sıfır, güzel eşyalarla evimi dayayıp döşemek varken ondan feragat etmişim, işte güzel mücevherlerden feragat etmişim. Biz birlikte hiç tatile çıkmadık mesela, yani tatillerden feragat etmişim. Yani bir dünya şeyden vazgeçmişim klasik bir evlilik yapmamak uğruna ama ben baktığımızda hasta olduğunda annesine baktım. Kardeşi kafe açınca yanına gittim çalıştım, yani ona yarayacak olan şeylerin hepsinde işte arkadaşı borç istediğinde paramızı birlikte borç verdik. Ona yarayacak olan şeylerde hep klasik bir evliliğin şeyini izlemişiz yani zaten annem de öyle diyor. “Yani kızım sen hep senin zararına olacak yerlerde sıra dışı olursun” diyor. “Yani faydalı olacak olan yerlerde sıra dışı ol birazcık” şey diyor mesela biz evlenirken hem normal nikâh yaptık hem imam nikâhı yaptık. Klasik yani bir şekilde dindar insanlar bunu yaparlar ve imam nikâhı sırasında da bir nikâh akdi yazılıyor. Onda da Mehir diye bir şey yazılıyor. İşte kadının evlenecek kişiden karşılıksız olarak yani hiçbir şey binaen olmadan isteyebileceği bir para. Yani onun bir üst sınırı da yok. Ne kadar istersen isteyebilirsin. Adamda eğer derse ki “Aa bu çok yüksek, ben bunu ödeyemem” evlenmiyor seninle. Yani evlenmemek için bir şansı var. Kimse kimsenin kafasına silah dayamıyor ve ben oraya 250 cumhuriyet altını yazmıştım. Annem diyor ki “O parayı al ondan.” Anne diyorum “Nasıl alayım, adamın o kadar parası yok. Yani 250 cumhuriyet altını şu anda neredeyse 600 bin lira filan para yapıyor. Yani adamın o kadar parası yok k, kaldı ki yani sence hak mı bu filan?” dedim. “Evet” diyor, bak diyor “Sıra dışılık da hep kendine zarar veriyorsun, bir sefer de sana iyi gelecek olan bir şey yap. Sonuçta altına imzasını atmış mı atmış, şahitlerin imzası var mı var. Bu bir mahkemede başvurduğunda ticari borç anlaşması olarak kabul ediliyor mu ediliyor. O zaman mademki o seni haklarından mahrum bırakmaya çalışıyor, sen de bunu kullanırsın o zaman.” Onca zaman bu kadar şey paylaştık, yani birlikte yol arkadaşlığı yaptık, bu kadar çirkinleşmişsin. Bu işler ya bu kadar da kötüye gitmemeli yani kendimi de ikna edemiyorum yani. İşte şu an evlilik böyle yani adam “Boşanalım” diyor. Ben “Tamam, bir ara konuşuruz” diyorum, erteliyorum. Bir yandan işte araştırma görevlisi pozisyonlarına başvuruyorum. Çünkü bir yandan da ailemin evine geri dönmek istemiyorum. Yani bunca yıl ayrı yaşadıktan sonra aynı evde yaşamak çok zor olabilir. Bilmiyorum ama bir yandan da yani “Neden boşanmayı istemiyorsun?” diye arkadaşlarım da kızıyor bu arada, yani sonuçta “Senin için çok daha güzel şeyler olabilir hayatta, niye bu adama bağlı kalıyorsun ki, kopar bağını ve özgür bir şekilde takıl, yani ne yapmak istiyorsan onu yap” diyorlar. İyi güzel de şu an da hayatımda gerçekten olmak istediğim yerdeyim, yani hem duygusal olarak hem yani sonuçta okullarımı bitirdim filan, böyle birkaç tane doktora başvurusu yaptım. İki tanesinin görüşmesi gayet iyi geçti ve cevap bekliyorum şu anda. Yani bozmak istemiyorum bunu. Belirsizlik istemiyorum. Boşanmak demek, belirsizlik demek. Ne olacak? İş bulabilecek miyim, ailemin yanına mı taşınacağım, depresyona mı gireceğim? Ya şu an her şey o kadar böyle tıkrında ki ya hiç oynatmak istemiyorum yani bu düzeni ve işinden bağımsız bir şekilde yani onun varlığı yokluğu gerçekten şu anda hissetmiyorum yani. Maalesef o noktaya geldik. Zaten arkadaşlarım da o yüzden boşanmamı söylüyor. Yani “Sevdiğin, gerçekten birlikte olmak istediğin birisiyle olmalısın. Senin gibi bir kadın bunu hak etmiyor yani daha iyisini hak ediyor” falan diyorlar. Böyle bir yandan da ben zaten başka birisini de istemiyorum çok fazla.

Ya evet tamam iyi, hoş, tatlı çocuk da yani onunla muhabbetimiz güzel ama yani öyle ciddi bir şey olamaz. Yani onunla en fazla böyle eğlenceli vakit geçiririz. Yani kızların kastettiği gibi başka bir evlilik.. Ya zaten Allah korusun bir daha zaten evlenmek istemiyorum da, anneme de bunu söyledim. Anne dedim “Bir daha evlenmeyeceğim.” Ya işte dedi “Birisini seversen ya çocuk sahibi olmak istersen?” falan. Dedim “Evlenmeden yapacağım, kusura bakma. Biliyorum senin için bunlar çok yanlış şeyler, ama beni gerçekten büyük konuşmayayım ama çok zor evlenirim yani gerçekten evlenmem için birisinin beni ikna etmesi gerekiyor.” Şartlar böyle iken hani evlilikler kadınlara bu kadar zarar veriyorken ve annem kendisi şu anda babamla boşansam mı boşanmasam mı diye düşünüyor. Yani zaten son 15 yıldır böyle yaşıyordu da hayatını, boşanmak istiyor ama bir yandan boşanamıyor. Çünkü kariyeri yok. Çünkü şu yok işte hâlâ küçük çocuklarım var filan işte böyle yani bana işte şey diyor böyle sevgisiz bir şekilde evlilik devam ettirilir mi? E sen 15 senedir devam ettiriyorsun anne. Şey diyor işte “Ama siz vardınız, çocuklarım vardı” diyor. “Ne fark eder?” dedim. “Sonuçta siz olmasaydınız ben kesinlikle boşanmıştım” diyor. Anne dedim “Emin değilim, yani gerçekten biz olmasak da boşanacağından emin değilim. Çünkü boşanmış kadın olmak bu toplumda kolay değil.” İşte “Sen çok büyütüyorsun” falan diyor. Belki de büyütüyorum bilmiyorum ama şu anda gerçekten beni korkutuyor boşanma yani. Çünkü şu an bir arkadaşım boşanma sürecinden geçiyor ve bu korona sürecinde en büyük sıkıntılı kısmı da o süreçte yaşadılar ve hepsi de gözümüzün önünde oldu yani. Her akşam Zoom’da karşımızda ağladı kız yani. Böyle stresli bir şeyin içine girmek istemiyorum şu anda. Böyle gayet ruh halim iyi ve bunun bozulmasını istemiyorum yani.

Bundan birazcık bahsedecektim. Hiç evliliğimden bahsetmediğimi fark ettim çünkü. Onun dışında şu anda ne yaptığımız işler, ne orada kurduğumuz arkadaşlık var. Beni gerçekten tatmin ediyor. Birlikte tatile falan da gittik en son ve birbirimizle ilgili çok iyi şeyleri fark ediyoruz. Aslında ne kadar çok ortak noktamız olduğunu çok fark etmemiştim. Çünkü birlikte iş yaparken bazı şeyleri konuşuyorsun ama bazı şeyler de arada kaynıyor, kayboluyor gidiyor. Biz bir hafta sonu böyle şey yaptık, “Sadece iş filan hiç konuşmayacaksınız. Sadece birbirimizi tanımak için böyle birbirimize vakit ayıracağımız bir hafta sonu olsun.” 4 arkadaş birlikte hiç telefon çekmeyen, şebeke çekmeyen, interneti olmayan bir yere gittik. Gölcük'te bir tabiat parkına gittik. 2 gün kaldık ve gerçekten inanılmaz iyileştirici, böyle çok güzel bir etkisi oldu. Yani kadınlarla bir arada olmak, onlarla paylaşmak ve o dayanışma ile büyümek çok aşırı yani daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Ya bir yandan son bir senedir falan artık şey tezimi de savunduktan sonra Kasım ayında şeyde yapmaya başladım “****” da sık sık gidiyordum. Haftada bir işte Feminist Mekân'a da gidiyordum olabildiğince cuma akşamları ve orda da bir sürü arkadaşlıklar kurdum. Bir sürü insanla tanıştım ve onlardan da destek gördüm. Yani işte geçen mesela “Nasılsın?” diye sorduklarında “Birazcık kötüyüm çünkü böyle bir boşanma mevzum var” dedim. Yani herkes böyle dinlemeye istekli, destek olmaya çalışma yani böyle bir dünyam varken bir yandan da bu kanalları bulamadığı için benim 23-24 yaşındaki çektiğim, 22 yaşındayken çektiğim yalnızlığı ve acıyı çeken bir dünyada bir sürü kadın var dışarıda ve o kadınları bulmak istiyorum ve onları da böyle bu alanlara getirmek istiyorum. Bu güvenli alanlara, birlikte kurduğumuz, inşa ettiğimiz bu kan bağı ile kurmadığımız ama emek emek kurduğumuz bu aileye dahil etmek istiyorum. O yüzden aslında yapmak istediğim şey bu, evet, bir yandan kariyer devam edecek işte akademide ama yani bir yandan şu son günlerde devam eden tartışmalar işte akademinin böyle üsttenciliği filan beni zaten hep rahatsız eden bir şeydi. Çünkü yani kendim daha önce de bunu yaşadım yani kadınların akademideki özellikle öğrenciykenki konumları zaten çok kötü. Hoca olduktan sonra da bir şekilde garip bir şekilde en feminist hoca bile bazen o erillik gömleğini giyebiliyor galiba. Yani çünkü güç konumu yani güce ulaşan zehirleniyor ve onu istemiyorum aslında hayatında ama bir anlamda bu da bir iş ve ben araştırmayı seven, öğrenme merakı olan bir insanım. Ders anlatmayı seviyorum, yani

insanlara bir şeyleri anlatmayı seviyorum. O yüzden benim için yine en uygun kariyerin bu olduğunu düşünüyorum. Keşke hiç çalışmadan yaşayabilsek. Keşke gerçekten para karşılığı değil de sadece keyifli olduğu için okusam, yazsam, üretsem ama öyle bir dünya maalesef yok. Hele ki boşanırsam hiç yok. O yüzden yani öyle bir şeye gireceğim işe ama o da gerçekten yapmak istediğim şey aslında kadınlarla birlikte olmak ve daha çok dayanışmak. Daha çok kadını bu dayanışmanın içerisinde dahil etmek. Onlarla bir arada olmak. Yani bir de ailemle bir arada olmak tabii gerçekten bana hayatta iyi gelen iki şey; birisi kadın dayanışması birisi de ailem, kardeşlerim ve annem özellikle. Babam 14 yaşındayken annemi aldattığı için o gözümüzde bütün karizmasını çizdirdi. O zamandan beridir kendisini birazcık yok sayıyoruz. İyi anlamda işte çocukluğumuz çok eğlenceli geçti. Bizi hep oynattı bilmem ne o yönlerden hâlâ böyle toplumun baba seviyesi çok düşük olduğu için, iyi baba kötü bir eş, ama iyi bir baba falan gibi değerlendiriyoruz. Eşine haksızlık etti ama çocuklarıyla iletişimi ilgisi genel olarak çok kötü değildi, ama sonuç olarak ben 14 yaşında bunu keşfettiğim için o zaman benim baba şeyim yıkıldı. Kafamdaki baba imajı yıkıldı ve bir daha da kurulmadı yani. Yıllarca da herhalde o güvensizlik bence ilişkilerimde de çok büyük bir etken oldu. Yani “Babana bile güvenemiyorsan, kime güveneceksin ki yani.” Bir yandan da işte eşim aslında o güveni verdi. Yani şu ana kadar hiç yalan söylediğini yakalamadım diyeyim. Yani söylediye ve yakalayamadıysam bilmiyorum ama söylediğini de düşünmüyorum bu arada. Çünkü yalan söylemesini gerektirecek bir ilişki kurmadık zaten. Gerçekten dürüst davranabileceğimiz bir ilişki kurduk öyle.